

HET ZAAD VAN ABRAHAM

UITWERKING VAN AANTEKENINGEN GEMAAKT TIJDENS DE BIJBELCONFERENTIE IN WUPPERTAL 2015

Inleiding

Matth. 1: 1 Het boek des geslachts van JEZUS CHRISTUS, den Zoon van David, den zoon van Abraham,

Dit vers is uiteraard een verwijzing naar Genesis.

Boek des geslachts = toledot = geslacht, wording, of geschiedenis;

Genesis = wording.

Heel Genesis is opgebouwd met 'ele toledots' = dit is de geschiedenis van...; dan volgt het onderschrift van degene die het voorgaande gedeelte geschreven heeft.

Op deze manier wordt Genesis ingedeeld in 12 delen:

1. Gen.1: 1 - Gen. 2: 4a
Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden.
Verder staat er niet bij wie dit gedeelte geschreven heeft; misschien dat God Zelf dit gedeelte geschreven heeft, of door een ander (Adam?) heeft laten opschrijven. Omdat het er echter niet bijstaat, weten we het niet zeker.
2. Gen. 2: 4b - Gen. 5: 1a
Dit is het boek van Adams geslacht.
Dit gedeelte is dus door Adam geschreven.
3. Gen. 5: 1b - Gen. 6: 9a
Dit zijn de geboorten van Noach.
Dit gedeelte is door Noach geschreven.
4. Gen. 6: 9b - Gen. 10: 1a
Dit nu zijn de geboorten van Noachs zonen.
Dit gedeelte is geschreven door Sem, Cham en Jafeth.
5. Gen. 10: 1b - Gen. 11: 10a
Deze zijn de geboorten van Sem.
Dit gedeelte is dus alleen door Sem geschreven.
6. Gen. 11: 10b - Gen. 11: 27a
En deze zijn de geboorten van Terah.
Dit gedeelte is door Terah geschreven.
7. Gen. 11: 27b - Gen. 25: 12
Dit nu zijn de geboorten van Ismaël, den zoon van Abraham, dien Hagar, de Egyptische, dienstmaagd van Sara, Abraham gebaard had.
Dit gedeelte is door Ismaël geschreven.

8. Gen. 25: 13 - Gen. 25: 19a
Dit nu zijn de geboorten van Izak, den zoon van Abraham.
Dit gedeelte is door Izak geschreven.
9. Gen. 25: 19b - Gen. 36: 1
Dit nu zijn de geboorten van Ezau, welke is Edom.
Dit gedeelte is door Ezau geschreven.
10. Gen. 36: 2 - Gen. 36: 9
Dit nu zijn de geboorten van Ezau, den vader der Edomieten, op het gebergte Seir.
Ook dit gedeelte is door Ezau geschreven.
11. Gen. 36: 10 - Gen. 37: 2a
Dit zijn Jakobs geschiedenissen.
Dit gedeelte is door Jakob geschreven.
12. Gen. 37: 2b - Gen. 50: 26
Onder dit gedeelte staat geen afzender. Waarschijnlijk heeft Mozes als redacteur van de eerste vijf Bijbelboeken dit gedeelte geschreven. Ook dit weten we uiteraard niet zeker, omdat het er niet expliciet bijstaat.

Genesis heeft dus alles met het begin te maken. Vandaar ook de naam 'Genesis' = wording. De hele heilsgeschiedenis is ontwikkeld uit wat in Genesis vervat is. Een heleboel Schriftplaatsen verwijzen dan ook naar Genesis.

Matthéüs vertelt over de wording van Jezus Christus, de Messias en dus over de wording van de nieuwe schepping, waarvan Hij de Eersteling is. De term 'Christus' is een titel.

Christus = Gezalfde (in het Hebreeuws: Messias). Die titel kreeg de Heere Jezus pas na Zijn opstanding uit de dood.

Hand. 2: 32	Dezen Jezus heeft God opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn.
33	Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes, ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort.
34	Want David is niet opgevaren in de hemelen; maar hij zegt: De Heere heeft gesproken tot mijn Heere: Zit aan Mijn rechterhand.
35	Totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten.
36	Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot Heere en Christus gemaakt heeft, <i>namelijk</i> dezen Jezus, Dien <i>gij</i> gekruist hebt.

God heeft deze Jezus gesteld tot Heere en tot Christus. Strikt genomen moeten we altijd bedenken dat, als we zeggen dat Christus dit of dat gedaan heeft, Hij pas de Christus werd na Zijn opstanding. Toen brak het Nieuwe Verbond aan en sindsdien is Hij tot Koning en tot Priester gezalfd.

Die zalving tot Koning en Priester is de vervulling van wat in het Oude Testament beloofd was. Die belofte berust op erfrecht. Daarom staat er: 'Zoon van David, zoon van Abraham'.

Zoon = erfgenaam.

Wij kennen dat begrip 'zoon' niet meer zo, maar vroeger was er een duidelijk verschil tussen kinderen en zonen. Kinderen waren natuurlijke nakomelingen van iemand, terwijl de zoon de erfgenaam was. De zoon hoefde niet noodzakelijk een natuurlijke nakomeling te zijn, maar kon ook aangewezen worden om de erfgenaam te zijn.

Zalving is niet maar een ritueel. Zalving is een beeld van eeuwig leven. Toen de Heere Jezus eeuwig leven kreeg werd Hij dus feitelijk gezalfd en aangesteld tot Zoon en Erfgenaam.

In Lukas 3 vinden we een geslachtslijn die begint bij de Heere Jezus en terugloopt tot op Adam. In Mattheüs 1 vinden we ook een geslachtsregister. Die begint in omgekeerde volgorde, echter niet bij Adam, maar bij Abraham en eindigt bij de Heere Jezus Christus.

Dit geslachtsregister is volstrekt anders dan dat in Lukas 3. Daarin worden de natuurlijke afstammelingen van Adam tot aan de Heere Jezus weergegeven. In Mattheüs 1 vinden we de lijn van erfgenamen van de beloften die gedaan zijn aan Adam, aan Abraham en aan David. Die beloften werden aan latere generaties herhaald. Zij allen zijn echter gestorven, de beloften niet verkregen hebbende (Hebr. 11: 13, 39). Dat moest dus nog gebeuren. Die beloften waren wel vererfd, maar nog niet ingelost. Niettemin waren zij allen erfgenaam van de troon.

Vanaf Adam ging de lijn via Abraham door naar David. Niet naar Saul, want de troon was aan Juda beloofd en niet aan Benjamin, uit welke stam Saul stamde. Je mag aannemen dat Saul wist van die beloften en dat hij wist dat zijn dagen geteld waren en de troon van hem afgenomen zou worden. De beloften vormen namelijk een doorgaande lijn, waarin God Zijn betrouwbaarheid demonstreert.

De Heere Jezus staat in de lijn van de positie van Adam, Abraham en David. Zoon van Abraham en zoon van David zijn niet zomaar toevoegingen, alsof daarmee gezegd wordt: 'O, bedoel je die Jezus...'

Het gaat hier over koninklijke titels. Hij is Jezus, de Zoon van David. Dat is een koninklijke titel, net zoals de 'zoon van Carel Hugo van Bourbon-Parma' een koninklijke titel is.

De Heere Jezus Christus is de Vervuller van alle beloften die gedaan zijn aan Adam, Abraham en David.

Van Adam tot aan Abraham = ongeveer 2000 jaar.

Van Abraham tot Christus = ongeveer 2000 jaar.

Precies tussen Abraham en Christus staat David (ongeveer 1000 jaar voor Christus).

Voor zover wij vandaag een geslachtslijn van Adam tot nu toe hebben, loopt die lijn in ieder geval via Juda en zijn zonen Peres en Zerah.

De koningen van Troje zijn afstammelingen van Zerah. Men zegt natuurlijk dat dit legenden zijn, omdat het linken heeft met de Bijbel. Troje had nooit bestaan, totdat Heinrich Schliemann Troje opgroef. Datzelfde geldt voor Nineveh; deze stad bestond ook niet, totdat Austen Henry Layard de stad opgroef.

Eeuwen voordat Troje opgegraven werd en dus feitelijk niet bestond beweerden al die koninklijke afstammelingen uit het geslacht van Zerah dat ze van Troje afstamden. Het moet in de ogen van alle critici toch wel bijzonder geweest zijn dat zovelen af wilden stammen van iets dat niet bestaan heeft! Niettemin, die lijnen lopen tot op vandaag door. God heeft beloften gedaan en houdt Zich daaraan.

Als die Jezus van Nazareth nu eens niet de Zoon van David en Abraham geweest was, dan mag Hij wel aan het kruis gehangen hebben, maar dan was Hij niet onze Schuldwegner geweest. Daar had Hij dan het recht niet toe gehad. Hij wás de Erfgenaam van Abraham en David en in die positie was Hij de Zoon des mensen (= ben Adam = Zoon van Adam = Erfgenaam van Adam). Hij was niet maar één van de grote en miskende denkers die de mensheid heeft voortgebracht, nee, Hij stond in de positie dat Hij kon voldoen aan Gods eis: verzoening doen voor heel de mensheid. Hij had het recht en de mogelijkheid om te doen wat Hij gedaan heeft. Zijn voorvaderen waren voorbeelden van die komende Messias.

David was niet enkel een koning of poëet, maar ook profeet (zie Hand. 2: 25 – 31). Hij was grondlegger en koning van een dynastie, maar de Bijbel noemt hem een profeet. De details uit zijn leven zijn profetie over Degene Die na hem komen zou. Hij sprak woorden die in de mond van de Heere Jezus Christus gelegd worden.

Abraham was ook een profeet. Hij raakte in de clinch met Abimélech, maar deze moest hem laten gaan, omdat Abraham een profeet was (Gen. 20: 7).

Als Abraham een profeet was, heeft hij dan ook een boek geschreven?
Waarschijnlijk niet, maar zijn hele leven was profetie.

Abraham

We hebben 70 Bijbelboeken (de Psalmen worden als 5 boeken gezien) die in verschillende tijden en door verschillende mensen opgetekend zijn, maar alles grijpt in elkaar, waardoor het één geheel is. Wij herkennen hierin het watermerk van God. De Bijbel is een doorgaande geschiedenis waarin God Zijn plan uitlegt. Dat plan gaat over de Heere Jezus Christus, Zijn Zoon. Hij is ook de Zoon van Abraham en David en de Erfgenaam van alle beloften die God in het Oude Testament gedaan heeft. Hij stamt uit die lijn van erfgenamen aan wie al die beloften gedaan zijn.

De geschiedenis van Abraham begint in Genesis 12. We zijn dan 10 bladzijden onderweg in de Bijbel en inmiddels 2000 jaar verder. De rest van de Bijbel gaat over de volgende 2000 jaar.

Een groot deel van die eerste 10 bladzijden wordt in beslag genomen door geslachtsregisters. Die zijn de ruggengraat van de chronologie van die eerste 2000 jaar.

De lijn van Adam tot Abraham is gemakkelijk te volgen. Daarna wordt het een stuk lastiger, want Abraham is vader van vele volkeren.

Abram = hoge vader.

Ab = vader;

Ram = hoog.

Ab heeft op een bepaald niveau de betekenis van koningschap. Dan betekent Abram dus 'hoge koning', of, in het Engels: high king.

Een high king is iemand die als koning wordt gekozen over allemaal kleinere koninkrijken. Die had je bijvoorbeeld in het Duitse Rijk of in Engeland. Eén koning uit al die verschillende koninkrijkjes werd de keizer (Duitsland) of high king.

Een ander woord voor high king = koning der koningen. Abraham droeg die titel. Hij was niet zomaar iemand, geen bedoeïen met een paar kamelen en een tent. Hij was een zeer rijke bedoeïen, een sjeik dus!

Abraham, Izak en Jakob waren de erfgenamen der beloften.

Hebr. 11: 9 Door het geloof is hij (Abraham) een inwoner geweest in het land der belofte, als in een vreemd *land*, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die mede-erfgenamen waren derzelfde belofte.

Hij is inwoner geweest van het land dat hun beloofd was, alsof hij in een vreemd land was. Abraham heeft in tabernakelen gewoond, in tenten, met Izaak en Jakob, terwijl iedereen om hem heen in vaste huizen woonde. Hij onderscheidde en distantieerde zich van de rest door in tenten te wonen. Al die steden waren er al, maar Abraham woonde in een tent. Hij gaf daarmee getuigenis dat hij een gelovige was. Hij stond rechtstreeks in de positie van Adam en was naar Gods maatstaven het hoofd van heel de mensheid. Toch was hij slechts een vreemdeling en bijwoner in de wereld waarin hij leefde.

Gen. 12: 1 De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.

Die opdracht zou totaal niets betekenen wanneer hij niets op te geven had, als hij slechts familie was van een paar heikneuters; in dat geval had hij weinig te verliezen. God zei dit niet tegen zomaar iemand. Hij zei het tegen Abram, de hoge vader, die een land had en aan het hoofd stond van heel de mensheid.

De HEERE nu had tot Abram gezegd = de HEERE zeide tot Abram. Abram ging uit zijn land naar een land dat hij, noch zijn nazaten, ooit ontvangen heeft. Ook nu nog niet. Toch gehoorzaamde Abram, omdat hij geloofde dat God hem dit land zou geven. Omdat hij het echter bij zijn leven niet ontvangen heeft, **geloofde Abraham dus in wedergeboorte**, zodat hij het later alsnog zou krijgen.

Als wij in overdrachtelijke zin gehoorzamen aan Gods oproep om uit te gaan naar een land dat God ons wijzen zal, dan worden ook wij erfgenamen van Abraham.

Waarom zou Abraham gehoor geven aan de oproep van God om uit zijn land te vertrekken?

2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!

Door te gehoorzamen zou zijn dynastie uitgebreid worden. De menselijke overheid, waarbij koningen aan het hoofd van volkeren staan, is een Bijbels principe. Abraham behoorde tot die overheden. Er is dus bij de roeping van hem veel meer aan de hand. Dat maakt hem tot de centrale figuur in het Oude Testament.

Als God iemand roept zegt Hij er meestal niet bij waar dit allemaal toe zal leiden. Hij moedigt je gewoon aan om op weg te gaan. Wat het worden zal hoef je van tevoren niet te weten. Een beetje avontuur kan geen kwaad! Als je

tot geloof komt, laat je al het oude achter; je wordt 'uit geroepen', om Christus te gewinnen'. Wij kennen Zijn wereld niet, maar Hij zegt: 'Kom maar bij Mij; Ik heb een plan'. Je gaat met Hem op weg, buiten de legerplaats. Hij wil dat je Hem vertrouwt dat Hij je zal brengen naar die hemelse erfenis. Hij geeft ons een toekomst! Geen kalme reis, maar wel een behouden aankomst. Niet dankzij ons, maar ondanks ons.

Abraham moest zijn leven opgeven, maar daardoor werd hij van high king tot vader van vele volken. Voor ons geldt dat ook wij ons leven zouden opgeven en knielen voor Hem Die de Koning der koningen is. Dan plaatst hij ons onder de heerschappij van Zijn genade. Als wij ons leven aan Hem geven, dan mogen wij later delen in Zijn heerlijkheid; dan worden wij erfgenamen van Zijn Koninkrijk.

Van Adam tot Abraham

Abraham kwam uit Ur der Chaldeeën. Zijn geschiedenis begint in Genesis 12. De voorgaande 11 hoofdstukken zijn een samenvatting van de afgelopen 2000 jaar. De enige uitweiding is die van de vloed van Noach en de spraakverwarring 130 jaar later. Over de periode van 1656 jaar van Adam tot Noach vinden we hoegenaamd niets, behalve dan geslachtsregisters. Die zijn dus kennelijk belangrijk.

Men probeert de tijd van Adam tot Noach op te rekken, omdat in ieder geval de Egyptenaren claimden het oudste volk ter wereld te zijn, die bovendien van God afkomstig waren. Vooral in de Septuaginta (de Griekse vertaling van het Oude Testament) probeert men die tijd op te rekken, waarschijnlijk omdat die in Alexandrië in Egypte tot stand gekomen is.

Toch geeft de Bijbel een vaste lijn met vaste jaartallen, van Adam af tot aan Christus toe.

Vanaf Adam brak de mens in menigte uit. Zij wendden zich van God af. Daarom bracht God in de tijd van Noach een oordeel over de toen levende mensheid, als waarschuwing vooraf dat, als je tegen God ingaat, het slecht met je afloopt (maar ook als beeld achteraf, van wat er met die wereld van vóór Adam gebeurd was. Vóór Adam was er namelijk nog een andere wereld; die is door het oordeel Gods door water vergaan. Deze tegenwoordige wereld zal niet meer door water vergaan, maar door vuur, want God heeft een nieuwe hemel en een nieuwe aarde beloofd (2 Petr. 3: 7, 10)).

Al die oudtestamentische geschiedenissen zijn profetieën over latere dingen. De eerste geslachtsregisters spreken over tien koningen van voor de vloed. In de geschiedenis van verschillende andere volkeren is ook sprake van tien koningen van voor de vloed.

Die tien koningen (waren zij koningen?) van voor de vloed waren in ieder geval de erfgenamen van Adam, op Adam zelf na dan uiteraard. Zij waren allen 'ben Adam' = zoon des mensen, of erfgenaam van Adam en daarmee het hoofd van heel de mensheid. Als erfgenaam van de troon hadden zij het recht de mensheid te lossen.

Als we de geslachtslijn van deze tien koningen doortrekken, dan komen we bij de Heere Jezus uit, Die, wanneer Hij niet van deze lijn zou afstammen, helemaal het recht niet had om de mensheid te lossen. Om aan te geven dat Hij dit recht wel degelijk had, noemde Hij Zichzelf dan ook de Zoon van Adam = Zoon des mensen. Hij kwam niet om gediend te worden, maar om te dienen, te lossen. Later zal dat precies andersom zijn; dan zal Hij een oordeel brengen over de wereld der goddelozen en Zijn Koninkrijk oprichten, waarin Hij dan door de hele mensheid gediend zal worden.

Het gaat dus over deze dynastie van koningen. De vraag daarin is altijd wie de erfgenaam zal zijn en rechten op de erfenis kan doen gelden. Soms zijn er meerderen die dat kunnen en dan wordt het moeilijk. Er zijn er ook die die rechten hebben, maar niet capabel zijn, omdat ze bijvoorbeeld krankzinnig zijn.

God heeft beloften gedaan; daar zitten verantwoordelijkheden aan vast. De vraag is dus steeds wie er in aanmerking komt om deze verantwoordelijkheden uit te voeren. De eerste die ervoor in aanmerking komt is de zoon van Adam. Later is dat de zoon van Abraham, aan wie ook weer beloften gedaan werden. Weer later de zoon van David, aan wie ook weer beloften gedaan waren. In alle gevallen zijn zij de zoon des mensen.

Al de beloften die gedaan waren zouden pas in vervulling gaan als de zoon des mensen ook de Zoon van God bleek te zijn (2 Sam. 7: 12 – 14). Dat moet dan de Heere Jezus zijn, zou je denken, maar dat is niet zo. Hij kwam pas na Zijn opstanding in de positie van Zoon van God terecht. Daarvóór was Hij 'slechts' de Zoon des mensen.

De Heere Jezus Christus is de Mens naar Gods beeld en gelijkenis uit Gen. 1: 26. In het Nieuwe Testament lees je dan ook dat Hij het Beeld Gods is. Dit betekent niets als ieder ander dat ook is. Hij is gemaakt tot Heere en tot Christus; ook dit betekent niets als anderen dat ook zijn.

De Bijbel is een geschiedenisboek en vertelt ons wat God gedaan heeft. Die geschiedenis leert ons Wie God is. Hij heeft beloften gedaan, zoals: 'Laat ons Adam maken, naar Ons beeld en naar Onze gelijkenis'. Pas als Jezus, Die tijdens Zijn aardse omwandeling helemaal niet naar Gods beeld en gelijkenis was, uit de dood opstond, wordt van Hem gezegd dat Hij het beeld Gods is. Pas dan is die belofte uit Genesis 1 vervuld, niet eerder.

- Gen. 5: 1b Ten dage als God den mens schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods.
- 2 Man en vrouw schiep Hij hen, en zegende ze, en noemde hun naam Mens, ten dage als zij geschapen werden.
- 3 En Adam leefde honderd en dertig jaren, en gewon *een zoon* naar zijn gelijkenis, naar zijn evenbeeld, en noemde zijn naam Seth.

Seth was naar Adams gelijkenis.

- 1 Kor. 15: 49 En gelijkerwijs wij het beeld des aardse gedragen hebben, *alzo* zullen wij ook het beeld des hemelen dragen.

Zijn wij dus naar Gods beeld en gelijkenis...?

Wat verder volgt in Genesis 5 is een geslachtsregister. Dat is historie en chronologie en heeft niets met legendes te maken, zoals doorgaans wordt beweerd.

- Gen. 5: 32 En Noach was vijfhonderd jaren oud; en Noach gewon Sem, Cham en Jafeth.

Zij waren geen drieling en zijn dus niet alle drie geboren toen Noach 500 jaar oud was. Was Noach dan 500 bij de geboorte van Sem, Cham of Jafeth? Cham was de jongste, de kleinste en dus ook de laagste in rangorde. Sem wordt als eerste genoemd, maar in Genesis 11 staat dat Sem 100 jaar oud was toen hij Arfachsad gewon, twee jaren na de vloed. Noach was dus zeker 502 toen hij Sem gewon. Hieruit volgt dat Jafeth de oudste zoon van Noach was.

Het ging om het erfrecht. Adams oudste zoon was Kaïn, maar hij verspeelde zijn erfrecht door de moord op zijn mede-erfgenaam. Voor hem in de plaats komt Seth. De eerste wordt gepasseerd, de tweede gedood en de derde wordt het.

Ook bij Noach wordt de oudste niet de erfgenaam. Noach is een belangrijk type van Christus. Hij is de tiende in de reeks en heeft drie zonen. De vraag is nu wie Noachs erfgenaam is. Cham valt af, want hij is ongeschikt gemaakt. Jafeth wordt kennelijk ook gepasseerd, want de Bijbelse lijn gaat verder via Sem.

In Genesis 10 staat een lijst met de nakomelingen van Sem, Cham en Jafeth. Die lijst begint met de nakomelingen van Jafeth. Naar menselijke maatstaven

en op grond van geboorte was hij de oudste en dus de erfgenaam. Daarom begint het met Jafeth. Datzelfde vinden we in Kronieken. Ruben is de oudste zoon van Jakob en daarom begint het met hem, hoewel hij niet de erfgenaam is.

Sem wordt als laatste genoemd, want daar gaat het mee verder.

Gen. 10: 21 Voorts zijn Sem *zonen* geboren; dezelve is ook de vader
 aller zonen van Heber, broeder van Jafeth, den grootste.

Jafeth was dus de grootste, de oudste.

- 22 Sems zonen waren Elam, en Assur, en Arfachsad, en Lud,
 en Aram.
- 23 En Arams zonen waren Uz, en Hul, en Gether, en Maz.
- 24 En Arfachsad gewon Selah, en Selah gewon Heber.
- 25 En Heber werden twee zonen geboren; des enen naam
 was Peleg; want in zijn dagen is de aarde verdeeld; en
 zijns broeders naam was Joktan.

Heber = De Hebreëën.

Heber krijgt twee zonen, Peleg en Joktan. In de dagen van Peleg werd de aarde verdeeld (spraakverwarring).

Het verhaal gaat verder met Joktan. Kennelijk was hij de erfgenaam.

Gen. 11: 10a Sem was honderd jaren oud, en gewon Arfachsad, twee
 jaren na den vloed.

De ouderdom van de mensen in die tijd vind je overigens ook terug bij andere volken, opgeschreven op kleitabletten. Dat de mens tegenwoordig niet meer zo oud wordt is te wijten aan degeneratie.

- 11 En Sem leefde, nadat hij Arfachsad gewonnen had,
 vijfhonderd jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

Nu staan er ineens jaartallen bij die er in Genesis 10 niet bijstonden. Dat komt omdat dit gedeelte weer door een ander geschreven is.

- 16 En Heber leefde vier en dertig jaren, en gewon Peleg.
- 17 En Peleg leefde dertig jaren, en hij gewon Rehu.

Hé, nu horen we niets meer van Joktan en gaat de lijn verder via Peleg.

Joktan was weliswaar de oudste en naar menselijke maatstaven dus de erfgenaam, maar God kiest dikwijls iemand anders. Zo ook hier. Niet Kaïn, maar Seth; niet Jafeth, maar Sem; niet Joktan, maar Peleg. De lijst gaat verder met Peleg, vervolgens Rehu, Serug, Nahor en Terah.

27a Terah gewon Abram, Nahor en Haran.; en Haran gewon Lot.

Terah gewon Abram, Nahor en Haran. Het gaat verder met Haran. Kennelijk was hij van nature de oudste.

Vader heeft drie zonen. Normaal gesproken gaat de erfenis naar de oudste, maar als die niet voldoet, dan kiest de vader een andere erfgenaam. Zo had ook David een hele reeks zonen. Adónia dacht dat hij de erfgenaam was, maar werd, nadat Bathséba David waarschuwde, aan de kant gezet, waarna Sálomo de erfgenaam werd (in 1 Kron. 3: 1 – 5 staat dat Amnon de eerstgeborene was en dat David in Hebron in totaal zes zonen kreeg, waarvan Adónia de vierde was. Pas daarna werd in Jeruzalem Sálomo geboren).

De eigenaar van de troon is verantwoordelijk voor het bewaren van die troon. De oudste zoon is lang niet altijd ook de erfgenaam. God stelde bijvoorbeeld weliswaar Adam aan (hij was de eerste mens), maar hij blijkt niet de werkelijke erfgenaam te zijn. De woorden: 'Laat Ons Mens maken', zijn niet zozeer op hem van toepassing, maar op de tweede Adam. De eerste verdwijnt en de Tweede wordt het. God neemt het eerste weg om het tweede te stellen (Hebr. 10: 9). Dat is kennelijk de regel.

(God houdt Zich niet bezig met geboorte en dood van de individuele mens en dus ook niet met die van ons. God heeft die geboorte niet gegeven. Het is natuurlijk wel zo dat, als Hij er niet geweest zou zijn, de wereld er ook niet geweest zou zijn. In die zin zijn wij volgens Hand. 17: 28 allemaal Zijn geslacht. Niettemin, God heeft Adam en Eva gemaakt. Wat daarna gekomen is en nog komt is een kwestie van tijd en toeval. Natuurlijk, God kan wel ingrijpen, omdat Hij bepaalde mensen niet kan gebruiken en anderen juist wel. Dat is echter geen regel, maar uitzondering.)

De erfgenamen zijn de dragers van de beloften Gods. Zij zijn ook verantwoordelijk voor die beloften.

Ismaël zou niet erven, hoewel hij toch zo'n aardige jongen was. Hij werd wel rijk gezegend, maar de beloften gingen naar Izak, die door een wonder geboren werd.

Ook Abraham werd uit de koninklijke familie geboren. Tot hem wordt gezegd dat hij uit die familie moet gaan. De natuurlijke erfenis ging daarmee naar één

van zijn broers. De beloften van God gingen echter naar Abraham. His story gaat verder met hem.

Peleg = 130 jaar na de vloed = spraakverwarring.

Uit Noach en zijn zonen ontwikkelde zich een grote familie, de toenmalige mensheid. Zij wilden bij elkaar blijven en bouwden een toren. De Heer kwam neder om te bezien de stad en de toren die de kinderen der mensen bouwden. Hij liet hun spraak verwarren en zo verstrooide God de mensheid over heel de aarde (Gen. 11: 1 – 9). Verder wordt er niet veel aandacht aan besteed.

(Er bestaat een taalgenootschap dat zich bezighoudt met taalonderzoek. Zij zeggen dat het oude Hebreeuws het dichtst bij het Elamitisch ligt, dat zij als de grondtaal beschouwen. Etymologen weigeren te bevestigen dat heel veel woorden afkomstig zijn uit het Hebreeuws; vandaar dat Elamitisch volgens hen de grondtaal is.)

Na Peleg krijgen we Rehu, Serug, Nahor en Terah. De laatste gewon Abraham, Nahor en Haran.

Hoogstwaarschijnlijk is Serug de bekende koning Sargon van Akkad. Sargon is de Griekse vorm van Serug. We kennen hem als de eerste keizer in de wereld. Hij stichtte een wereldrijk en had z'n residentie in Ur. Later bouwde hij de stad Akkad. Zo werd hij de koning van Ur en Akkad genoemd. Hij veroverde heel Mesopotamië en delen van Turkije. Serug probeerde te doen waar God enkele eeuwen daarvoor een stokje voor gestoken had. Hij wilde de hele mensheid weer onder één heerser brengen. Hij probeerde dus in navolging van Nimrod de mensheid te verenigen.

In Genesis vind je een wel heel summiere opsomming van de gebeurtenissen, in ieder geval van de eerste 2000 jaar. Wat daarna volgt is ook niet echt uitgebreid. De geschiedenis kan sowieso nooit volledig zijn.

In 1 Kor. 10: 4 bijvoorbeeld staat dat toen Israël uit Egypte trok het uit dezelfde steenrots dronk, een Steenrots Die hen volgde. Waar haalde Paulus dat vandaan? Dat wist hij, omdat het opgeschreven was in de volksarchieven. Josephus schreef later ook over die Steen, Die het volk volgde in de woestijn. In de Bijbel vind je alleen de hoofdlijnen en de dingen die van belang zijn voor de profetie. Als je echter Josephus leest, dan vind je veel uitgebreidere beschrijvingen over de geschiedenis van Israël. Datzelfde geldt ook voor de roeping van Abraham. De Bijbel vertelt lang niet alles en verwijst Zelf soms naar boeken die wij niet hebben:

- Het Boek des Oprechten (Joz. 10: 13; 2 Sam. 1: 18);
- Het Boek van de Oorlogen des HEEREN (Num. 21: 14);
- Het Boek der Geschiedenissen van Salomo (1 Kon. 11: 41);
- Het Boek der Kronieken der koningen van Medië en Perzië (Esth. 10: 2).

Wij kennen die boeken niet, omdat ze verloren gegaan zijn. Als wij echter geen geschiedenisboeken hadden, dan zouden we grote delen van de Bijbel niet kunnen begrijpen, met name de profetieën niet.

Waarom moest Abram zijn land uit? Er moet wel wat mis geweest zijn met zijn volk en met z'n familie. In ieder geval vanaf de dagen van Serug begon men afgoden te vereren. De mensheid bleef zich bij herhaling van God afwenden, eerst bij Noach, toen in de periode van de spraakverwarring en nu bij Abram. Abram was kennelijk op de één of andere wijze trouw geweest aan de Heer. Naar Gods maatstaven kwam hij in aanmerking om erfgenaam te worden, hoewel hij een bedorven Syriër was (zie Joz. 24: 2 – 5; Deut. 26: 5 – 9).

Brahma

Abrahams naam kom je overigens ook tegen in het brahmanisme. Hij is tot op de dag van vandaag bekend als Brahma (één van de drie goden, naast Visjnu en Sjiva, van het Hindoeïsme), met zijn vrouw Saraswati.

Volgens de geschiedschrijvers bestudeerde Abraham de hemelen. Hij komt in Egypte terecht, waar hij de Egyptenaren de astrologie bijbrengt.

Gene D. Matlock, B.A, M.A.

In his History of the Jews, the Jewish scholar and theologian Flavius **Josephus** (37 - 100 A.D.), wrote that the Greek philosopher Aristotle had said: "**...These Jews are derived from the Indian philosophers; they are named by the Indians Calani.**" (Book I:22.)

Clearchus of Soli wrote, "**The Jews descend from the philosophers of India. The philosophers are called in India *Calanians* and in Syria *Jews*. The name of their capital is very difficult to pronounce. It is called 'Jerusalem.'**"

"**Megasthenes, who was sent to India by Seleucus Nicator, about three hundred years before Christ, and whose accounts from new inquiries are every day acquiring additional credit, says that the Jews 'were an Indian tribe or sect called Kalani...'**" (Anacalypsis, by Godfrey Higgins, Vol. I; p. 400.)

Martin Haug, Ph.D., wrote in *The Sacred Language, Writings, and Religions of the Parsis*, "**The Magi are said to have called their religion Kesh-î-Ibrahim. They traced their religious books to Abraham, who was believed to have brought them from heaven.**" (p. 16.)

There are certain striking similarities between the Hindu god **Brahma** and his consort **Saraisvati**, and the Jewish **Abraham** and **Sarai**, that are more than mere coincidences. Although in all of India there is only one temple dedicated to Brahma, this cult is the third largest Hindu sect.

In his book *Moisés y los Extraterrestres*, Mexican author Tomás Doreste states,

Voltaire was of the opinion that Abraham descended from some of the numerous Brahman priests who left India to spread their teachings throughout the world; and in support of his thesis he presented the following elements: the similarity of names and the fact that the city of Ur, land of the patriarchs, was near the border of Persia, the road to India, where that Brahman had been born.

The name of Brahma was highly respected in India, and his influence spread throughout Persia as far as

the lands bathed by the rivers Euphrates and Tigris. The Persians adopted Brahma and made him their own. Later they would say that the God arrived from Bactria, a mountainous region situated midway on the road to India. (pp. 46-47.)

Bactria (a region of ancient Afghanistan) was the locality of a prototypical Jewish nation called Juhuda or Jaguda, also called Ur-Jaguda. Ur meant "place or town." Therefore, the bible was correct in stating that Abraham came from "Ur of the Chaldeans." "Chaldean," more correctly Kaul-Deva (Holy Kauls), was not the name of a specific ethnicity but the title of an ancient Hindu Brahmanical priestly caste who lived in what are now Afghanistan, Pakistan, and the Indian state of Kashmir.

"The tribe of Ioud or the Brahmin Abraham, was expelled from or left the Maturea of the kingdom of Oude in India and, settling in Goshen, or the house of the Sun or Heliopolis in Egypt, gave it the name of the place which they had left in India, Maturea." (Anacalypsis; Vol. I, p. 405.)

"He was of the religion or sect of Persia, and of Melchizedek." (Vol. I, p. 364.)

"The Persians also claim Ibrahim, i.e. Abraham, for their founder, as well as the Jews. Thus we see that according to all ancient history the Persians, the Jews, and the Arabians are descendants of Abraham. (p.85) ...We are told that Terah, the father of Abraham, originally came from an Eastern country called Ur, of the Chaldees or Culdees, to dwell in a district called Mesopotamia. Some time after he had dwelt there, Abraham, or Abram, or Brahma, and his wife Sara or Sarai, or Sara-iswati, left their father's family and came into Canaan. The identity of Abraham and Sara with Brahma and Saraiswati was first pointed out by the Jesuit missionaries." (Vol. I; p. 387.)

(overgenomen van www.viewzone.com)

Abraham, Haran en Nahor

God riep Abraham om zijn familie te verlaten en zijn aardse rechten op te geven. Hij moest een andere loopbaan lopen, net als later de Heere Jezus dat gedaan heeft. In principe geldt dit voor alle gelovigen, hoewel de meesten waarschijnlijk minder op te geven hebben dan Abraham.

Gen. 11: 22	En Serug leefde dertig jaren, en gewon Nahor.
23	En Serug leefde, nadat hij Nahor gewonnen had, tweehonderd jaren; en hij gewon zonen en dochteren.
24	En Nahor leefde negen en twintig jaren, en gewon Terah.
25	En Nahor leefde, nadat hij Terah gewonnen had, honderd en negentien jaren; en hij gewon zonen en dochteren.
26	En Terah leefde zeventig jaren, en gewon Abram, Nahor en Haran.

Toen Terah 70 werd, werd zijn oudste zoon geboren. Abraham, Haran en Nahor waren geen drielingen. De andere twee zonen werden daarna geboren.

27	En deze zijn de geboorten van Terah; Terah gewon Abram, Nahor en Haran; en Haran gewon Lot.
----	---

Tot zover het verslag van Terah. Nu begint het nieuwe boek van de volgende generatie: Ismaël. Hij schrijft het volgende gedeelte tot aan Gen. 25: 12.

Ismaël is de oudste natuurlijke zoon van Abraham en in die positie beschrijft hij de familiegeschiedenis.

28 En Haran stierf voor het aangezicht zijns vaders Terah, in het land zijner geboorte, in Ur der Chaldeën.

Haran is dus nooit uit Ur weggegaan, maar daar gestorven.

32 En de dagen van Terah waren tweehonderd en vijf jaren, en Terah stierf te Haran.

Na de dood van Terah trekt Abraham naar Kanaän. Hij was toen 75 jaar oud (Gen. 12: 4). Dit betekent dat Terah 130 was toen Abraham geboren werd, 60 jaar na de geboorte van Haran. Hij was duidelijk de jongste van het stel. Ervan uitgaand dat Abraham met zijn familie nog een aanzienlijke tijd in Haran gewoond heeft, moet Haran dus al op voor die tijd relatief jonge leeftijd gestorven zijn. Hij is verder voor de geschiedenis niet meer belangrijk. Lot was de zoon van Haran.

31 En Terah nam Abram, zijn zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Saraï, zijn schoondochter, de huisvrouw van zijn zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeën naar het land Kanaän; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar.

De hele club ging op weg naar Kanaän, maar bleef steken aan de bovenloop van de Eufraat, in Charran. In de Staten Vertaling aangeduid als Haran, dezelfde naam als de broer van Abram. Haran wordt echter geschreven met een 'hee', terwijl Charran met een 'chet' geschreven wordt. Niettemin zijn die letters gemakkelijk met elkaar te verwisselen. Denk ook aan Heva en Eva, Noach en Noé of Noah. De chet is aangezien voor de letter hee. In het Grieks kent men de letter hee niet en dus wordt het Noé.

Heel waarschijnlijk is dat de koninklijke familie na de dood en begrafenis van Haran vertrokken is uit Ur der Chaldeën, zich elders vestigde, een stad stichtte en die noemde naar hun net overleden zoon en broer: Haran.

Gen. 12: 1 De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.

De HEERE had tot Abram gezegd... wanneer dan?

Hand. 7: 2 En hij zeide: Gij mannen broeders en vaders, hoort toe: de God der heerlijkheid verscheen onzen vader Abraham, *nog* zijnde in Mesopotámië, eer hij woonde in Charran;

Voordat hij naar Haran vertrok en dus nog in Ur der Chaldeën was. Daar riep God tot Abraham. Zijn vader ging met hem mee, maar ze bleven nog in Syrië totdat hij overleden was.

3 En zeide tot hem: Ga uit uw land en uit uw maagschap, en kom in een land, dat Ik u wijzen zal.

4 Toen ging hij uit het land der Chaldeën, en woonde in Charran. En van daar, nadat zijn vader gestorven was, bracht Hij hem over in dit land, daar gij nu in woont.

Woonde = blijven, verblijven. Nadat Terah gestorven was bracht God Abraham over naar Kanaän.

Hebr. 11: 8 Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.

Of zijn oorsprong in Ur der Chaldeën ligt staat er hier niet bij. Ur was de hoofdstad van het Rijk van Sargon (Serug), de overgrootvader van Abraham. Hij en zijn vader Terah maakten deel uit van de koninklijk familie. In Gen. 11: 31 staat dat Terah hen meenam, maar uit andere Schriftplaatsen blijkt dat Abraham de initiatiefnemer was. Kennelijk was het niet de bedoeling dat Terah meeging naar Kanaän. Pas nadat zijn vader gestorven was trok Abram naar Kanaän. Met de dood van Haran en van Terah was voor Abraham het oude voorbij; nu was alles nieuw geworden.

Haran werd in Ur achtergelaten. Typologisch gezien betekent dit dat de oude mens gestorven is. Daarna moet je nog van je oude mens af = Terah (zie 2 Kor. 5: 17). Pas als je geaccepteerd hebt dat de oude mens dood is, dan kun je de Heer dienen. Anders blijf je vastzitten aan deze oude wereld.

Ook Nahor blijft achter. Dan heb je Lot nog, uit Haran. En Sarah, die een zus was van Lot (zie verderop). We leren dat God Abram roept, maar bij nader inzien blijkt dat alle nakomelingen van Abraham, Izak en Jakob toch afstammen van Abrahams broers, Nahor en Haran. Zo vervult God Zijn beloften met betrekking tot een nieuwe schepping dan toch via de oude schepping.

Wat we in Genesis lezen is familiearchief en dus eigenlijk rijksarchief. De verschillende delen werden door verschillende familieleden geschreven. Het is het archief van het koninklijk huis. Dat was en is te doen gebruikelijk. De spijkerschrifttabletten leren ons heel wat over de geschiedenis. De Bijbel leert ons wat God in de geschiedenis gedaan heeft en nog doet.

Genesis is een historisch verslag van de belangrijkste koninklijke familie op aarde, niet maar een verslag van één of andere bedoeïen. Dat deze manier van verslag doen door koninklijke families in die dagen heel gebruikelijk was, is te lezen in het boek van P.J. Wiseman: Ontdekkingen over Genesis (zeer aan te raden!).

Lot, Milka, Jiska en Sarai

Terwijl Terah nog leefde verloor hij zijn zoon Haran. Lot, de zoon van Haran, blijft over en is daarmee feitelijk de hoogste in rang geworden. Hij is immers de zoon van de oudste zoon van Terah en dus hoger in rang dan Abraham. Als Abraham en Lot in Kanaän zijn aangekomen kan Lot dan ook als eerste kiezen waar hij zich wil settelen.

Lot = verblind.

Lot = beeld van een verblind Israël en van de verblinde mens. Hij koos voor Sódóm en dat was zó dom!

Lot is dus de zoon van Haran.

Nahor, de andere broer van Abraham, trouwt met Milka, de dochter van Haran. Milka trouwt dus met de broer van haar vader en moet dus eigenlijk oom tegen haar man zeggen. Lot en Milka zijn broer en zus. Zij zijn neef en nicht van Abraham.

Haran had nóg een dochter, Jiska. Waar is zij gebleven? En dan hebben we nog Sarai. Waar kwam zij vandaan, ook al wordt er gezegd dat zij de zus van Abraham was? Het ligt voor de hand dat, nadat Milka trouwde met haar oom Nahor, Jiska trouwde met de andere broer: Abraham, en dat Abraham haar 'mijn prinses' noemt (wat Sarai betekent).

Fauset, een vooraanstaande Engelse Bijbelleraar, beweerde dit ook. Flavius Jozefus schreef dat Haran naliet: zijn zoon Lot en twee dochters, Milka en Sarai. Hij noemt Jiska niet eens, maar vervangt geheel vanzelfsprekend Jiska's naam door die van Sarai. Nahor en Abraham trouwden hun nichten, schrijft hij.

Sarai wordt de zuster van Abraham genoemd. Broeder en zuster = mede-erfgenaam. Dat hoeft niet beslist in de eerste- of tweede graad te zijn.

Sarai = mijn prinses;

Sarah = vorstin.

Vanaf Gen. 17: 15 wordt Saraï niet meer 'mijn prinses' (de prinses van Abraham) genoemd, maar vorstin. Sarah. Zij was niet meer Abrahams prinses, maar, op Gods titel, dé vorstin.

Nog steeds volgens Flavius Josephus adopteerde Abraham Lot, de zoon van zijn broer Haran. Lot was dus zwager en neef van Abraham. Hij voelde zich verantwoordelijk voor Lot en voerde zelfs oorlog om hem.

Al die familieverhoudingen lijken wel erg op incest, maar bekijk maar eens de stambomen van de tegenwoordige koningshuizen; ook dat is allemaal inteelt. Je trouwt nu eenmaal binnen je eigen stand. Dat deze principes nu wat afgezwakt zijn heeft natuurlijk te maken met de algehele nivellering in de wereld.

Terah was de drager van het erfrecht. Uit de zonen van hem moest De Heer Abraham hebben en zo ging het erfrecht over op hem. Nahor trok wel mee naar Haran, maar niet naar Kanaän. In het vervolg gaat de geschiedenis over deze twee takken van de familie: Abraham met zijn gevolg in het beloofde land en Nahor met zijn familie in Paddan-Aram.

Izak, Rebekka, Jakob, Lea en Rachel

Saraï was onvruchtbaar, maar kreeg uiteindelijk Izak. Als Izak 40 jaar oud is wordt het tijd dat ook hij eens gaat trouwen. Abraham en Sarah bemoeien zich ermee en Abraham stuurt zijn knecht Eliëzer er op uit.

Eliëzer ging naar de andere tak van de familie in Paddan-Aram en vindt daar niet Rebekka, die van Nahor en Haran afstamt. Het nageslacht van Abraham stamt dus niet alleen van hem af, maar ook van Nahor en Haran, zijn broers. In de gewone genealogie loopt de lijn van Abraham zelfs dood en wordt verwezen naar de lijnen van Nahor en Haran. Sarah was feitelijk ouder in lijn dan Abraham.

Nog een generatie later moet Jakob voor Ezau vluchten. Rebekka, zijn moeder, stuurt hem naar de andere tak van de familie, naar haar broer Laban. Daar trouwt hij met Lea en Rachel die dus ook uit de andere tak van de familie komen. Daarmee stammen al de zonen van Jakob af van Nahor en Haran, maar uiteraard ook van Abraham. Zou God hier de hand in hebben gehad? Heeft Hij zorgvuldig de mensen in dit geslacht bij elkaar gebracht? We weten het niet. Deze gedachte kun je naadloos naast de theorie van de uitverkiezing leggen.

Nu even weer de typologie: van de familie van Haran stammen heel wat volken af. Hij is daarmee net als Abraham een vader van vele volken

geworden. Hoewel de oude mens (Haran) dood en onvruchtbaar is, zijn daar niettemin vele volken uit voortgekomen.

Sarah was eveneens onvruchtbaar, maar werd toch ook gezegend met nageslacht. De zegeningen zijn niet dankzij ons, maar ondanks ons.

Er is veel slechts in de mens; er valt ook niets goeds te ontwikkelen. Romeinen 3 zegt dat er niemand goed is en dat allen zijn afgeweken. Toch is vrede het grote streven van de mens; niettemin is het altijd oorlog. De (inwendige) strijd is er altijd en is niet uit te bannen. Zou die strijd in je leven er niet zijn, dan ben je net als een beest.

Het menselijk leven is per definitie een leven van strijd. Die strijd verlies je. Dat leven is per definitie ook onvruchtbaar. Wil het vruchtbaar worden, dan moet er van buitenaf zaad in komen.

Vanuit Gods optiek is het vrouwelijke (de mens, het aardse) per definitie onvruchtbaar, maar wanneer Gods Woord ingebracht wordt, brengt ze vrucht voort. Dit is hét verhaal van de natuur én van de Bijbel. De mens moet tot geloof komen! Dat is de boodschap! Daarom is Abraham ons voorbeeld.

In u (Abraham) zullen alle geslachten gezegend worden. Onze geestelijke zegeningen ontvangen we op grond van geloof, maar daarmee worden we gezegend naar de oude mens. Niet om wat wij van nature zijn, maar juist omdat we dat wat we van nature zijn opzij gezet hebben.

Uit vaders land en maagschap gaan; op grond daarvan worden we gezegend, net zoals Abraham gezegend werd.

Israël

Gen. 12: 1 De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.

Dit land was dus Ur der Chaldeën. Hoeveel jaar er tussen deze oproep en zijn daadwerkelijke vertrek naar Kanaän zit, weten we niet.

2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!

Daar zal iemand van koninklijke huize wel blij mee zijn.

3 En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

Abraham (inclusief zijn zaad) wordt de norm voor Gods handelen. Hij wordt op de allerhoogste troon gezet. De koningslijn wordt via hem voortgezet. Hij kwam dan weliswaar niet op een troon in een mooi paleis, maar hij droeg wel de titel. De lijn van God zet zich dus voort via Abraham, maar buiten de legerplaats en buiten de verenigde naties, buiten Nahor en Haran om. Het streven naar een wereldregering is de uitwerking van het streven van de satan om alles aan hem te onderwerpen, maar een koninkrijk dat in zichzelf verdeeld is kan niet staande blijven (Matt.12: 25). Het is niet slim om daar deel van uit te willen maken. Daarom worden ook wij opgeroepen om buiten de legerplaats te gaan.

Israël was als volk uit Egypte ontstaan, maar uitgeleid buiten de legerplaats. Toch wilde Israël zijn als alle andere volken en dus ging er een heleboel mis. Ook het Joodse volk wil volwaardig meetellen, maar aan de andere kant willen ze hun specifiek eigen identiteit behouden. Als je écht Israël bent, dan sta je buiten en boven de rest en hoor je er niet bij, maar hebt in die functie wel verantwoordelijkheden te dragen.

Israël is een koninklijke familie.

Israël = vorst met God.

Israël staat aan het hoofd der volkeren. Die plaats zou het innemen!

Israël is een volk van koningen en priesters. Sinds het ontstaan van dat volk heeft het ook in hoge mate de wereld gedomineerd; niet alleen het Joodse volk, maar ook de tien stammen (denk aan Europa en Amerika). Die dominantie is heus niet altijd positief. Tot aan vandaag domineert Israël de wereld en meent ook dat het dat moet doen. Tegelijkertijd, als er iets fout gaat in de wereld, moeten de blanken het weer oplossen. Verder is er geen enkel ander volk dat zich daarvoor verantwoordelijk voelt. Als het christendom leert dat we naastenliefde moeten hebben, dan past ons dat goed; dat zit in de genen van dat hele volk.

Het toekomstige wereldrijk zal ook een Israëlitisch wereldrijk zijn, een volk van koningen en priesters. Als Israëliet moet je daarin wel eerst tot geloof komen, want je kunt wel Abrahams zaad zijn, maar dat zegt niets als je niet eerst, net als Abraham, tot geloof gekomen bent. Pas dan hoor je erbij en pas dan zul je behoren tot een volk dat een zegen zal zijn voor alle volkeren.

Eerst de oude mens weg en je afhankelijk stellen van de nieuwe mens. De oude mens, die er officieel niet meer is, wordt dan alsnog gebruikt tot zegen van de nieuwe mens.

Officieel gaat de lijn via Abraham, maar stiekem toch ook via Haran en Nahor. Als het met de familie van Abraham problematisch dreigt te worden, dan is er altijd nog een back-up in Haran.

De beloften van God en aan wie ze gegeven worden

Omdat Abraham deed wat God van Hem vroeg en hij zijn vertrouwen op God stelde, zou hij de belofte ontvangen.

Abram kwam uit een familie van afgoderij. Daar moest hij uit. Hij moest het koninklijk huis achter zich laten. Maar als hij dat deed, dan...

Gen. 12: 2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!

Voor zover God de geslachten des aardrijks zou zegenen, zou Hij dat doen via Abraham en later via het geslacht van Abraham.

Eigenlijk vind je hier al de roeping, de uitverkiezing van Israël. In Ex. 19: 6 staat dat Israël een volk van koningen en priesters zou zijn en via dat volk zouden de andere volken gezegend worden. Het begin van de beloften aan Abraham ligt echter niet in Genesis 12, maar bij Adam in Gen. 1: 26.

Gen. 1: 26 En God zeide: Laat Ons mensen (Adam) maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de gehele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt.

Adam zou over de hele aarde heerschappij hebben en hij zou zich vermenigvuldigen. Dit werd gezegd over de eerste Adam, maar bedoeld wordt de tweede Adam. Daar kom je via die koninklijke geslachtelijke lijn, waar Abraham ook deel van uitmaakt.

Die beloften werden later uitgebreid en nader uitgelegd, maar dat verandert niets aan het feit dat God al in Genesis 1 dingen beloofde. Via Adam kom je bij Noach, Abraham, Izak en Jakob, David en uiteindelijk bij de Heere Jezus Christus, de laatste Adam. Het gaat over die ene koninklijke lijn.

28 En God zegende hen, en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt!

Vervolgens worden in Genesis 9 beloften aan Noach gedaan. Noach komt uit dezelfde koninklijke lijn.

Gen. 9: 1 En God zegende Noach en zijn zonen, en Hij zeide tot hen: Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde!

- 2 En uw vrees, en uw verschrikking zij over al het gedierte der aarde, en over al het gevogelte des hemels; in al wat zich op den aardbodem roert, en in alle vissen der zee; zij zijn in uw hand overgegeven.
- 7 Maar gijlieden, weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt; teelt overvloediglijk voort op de aarde, en vermenigvuldigt op dezelve.

Adam mag dan de stamvader van heel de mensheid zijn, Noach was dat ook. Via Noach kom je bij Abraham terecht.

Wat werd er allemaal aan Abraham beloofd en aan Sarah en Izak, Abrahams zaad? Als dezelfde beloften die aan Abraham gedaan zijn ook aan Izak gedaan worden, dan impliceert dit dat die beloften dus niet aan Ismaël gedaan zijn en dus ook niet aan de volken die uit hem zijn voortgekomen.

Bij Jakob wordt alles nog een keer herhaald, waarbij de volken die uit Ezau voort zouden komen ook niet meetellen. Nog weer twee generaties later worden de beloften specifiek aan Efraïm herhaald. Zijn nageslacht zou tot een menigte van volken worden. Het volk Israël zou tot vele volken worden en niet alleen tot het Joodse volk.

In Genesis 12 wordt het dus tot Abraham gezegd.

- Gen. 12: 2 En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!
- 3 En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

De Heer zegt: 'Ik sta aan jouw kant'.

Het zaad van Abraham is in hoogste instantie Christus (zie Gal. 3: 16).

Aan de andere kant zijn er genoeg Bijbelteksten te vinden die zeggen dat Abrahams zaad heel Israël is. In Johannes 8 bijvoorbeeld zeggen de Joden tot de Heere Jezus dat zij Abrahams zaad zijn. De Heer antwoordt in vers 37: 'Ik weet dat gij Abrahams zaad zijt'.

'In u en uw zaad' betekent niet alleen 'in u en Christus', maar ook dat hele afgezonderde volk Israël. De afstammelingen van Abraham, Izak en Jakob zijn inderdaad tot zegening geweest voor heel de wereldbevolking, ook in materieel opzicht.

- 7 Zo verscheen den HEERE aan Abram, en zeide: Aan uw zaad zal ik dit land geven. Toen bouwde hij aldaar een altaar den HEERE, Die hem verschenen was.

Niet alleen aan de Heere Jezus, maar ook aan het volk Israël.

- Gen. 13: 14 En de HEERE zeide tot Abram, nadat Lot van hem gescheiden was: Hef uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt noordwaarts en zuidwaarts, en oostwaarts en westwaarts.
- 15 Want al dit land, dat gij ziet, zal Ik u geven, en aan uw zaad, tot in eeuwigheid.

Uiteindelijk zal Israël heerschappij over de hele aarde hebben. Zie ook Daniël 2. Het beeld uit de droom van Nebukadnézar stelt de achtereenvolgende wereldrijken voor. Uiteindelijk worden ze allemaal verpletterd door die ene Steen. Het Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden (vers 44). Die steen is een beeld van Israël, waarvan Christus de personificatie is.

- 16 En Ik zal uw zaad stellen als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zal kunnen tellen, zal ook uw zaad geteld worden.

Zaad als het stof der aarde is niet alleen de Heere Jezus of het Joodse volk, maar heel het volk Israël, alle stammen.

- 17 Maak u op, en wandel door dit land, in zijn lengte en in zijn breedte, want Ik zal het u geven.

Als het zaad niet geteld kan worden, past het niet in het land. Dat hoeft ook niet, want dat zaad zal over de hele wereld regeren en dus ook over de hele wereld te vinden zijn. De Romeinen pasten in hun glorie dagen ook niet allemaal in Rome. Zij woonden verspreid over heel het Romeinse rijk.

- Gen. 15: 5 Toen leidde Hij hem uit naar buiten, en zeide: Zie nu op naar den hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn!

Het zullen er zoveel zijn, dat ze niet geteld kunnen worden.

- 18 Ten zelfden dage maakte de HEERE een verbond met Abram, zeggende: Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af, tot aan die grote rivier, de rivier Frath:

Verbond kan ook belofte betekenen. Het hoeft niet beslist een tweezijdige overeenkomst te zijn, althans binnen de Bijbel en binnen het Hebreeuws niet.

Het zaad in vers 18 heeft betrekking op Israël = zaden.

Gen. 17: 2 En Ik zal Mijn verbond stellen tussen Mij en tussen u, en Ik zal u gans zeer vermenigvuldigen.

Opnieuw een verbond. God zal hem gans zeer vermenigvuldigen. Het gaat ook niet om één volk, maar om vele volken.

- 4 Mij aangaande, zie, Mijn verbond is met u; en gij zult tot een vader van menigte der volken worden!
- 5 En uw naam zal niet meer genoemd worden Abram; maar uw naam zal wezen Abraham; want Ik heb u gesteld tot een vader van menigte der volken.

Abraham = vader van een menigte van volken, die overigens dan wel allemaal familie van elkaar zijn. Zie ook Gen. 48: 19, waar tegen Efraïm gezegd wordt dat hij tot een menigte van volken (goj; niet am) zal worden.

- 6 En Ik zal u gans zeer vruchtbaar maken, en Ik zal u tot volken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen.

Gans zeer vruchtbaar = Parah = uitbreken. Het zaad wordt verspreid; dat gaat met kracht gepaard. Jakob (Israël) kwam met ongeveer 75 personen in Egypte aan, maar 215 jaar later vertrokken ze weer met een geschat aantal van zo'n 2 ½ á 3 miljoen mensen. Of dat mogelijk was? Naar de mens gesproken misschien niet, maar God zou hen gans zeer doen vermenigvuldigen.

Ze zouden zeer vruchtbaar zijn en koningen zouden er uit hem voortkomen.

- 7 En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u.

Het verbond met Abraham Zijn vrind bevestigt Hij van kind tot kind (Ps. 105: 5 van de berijmde Psalmen. Hoewel in de Bijbel Abraham in Psalm 105 steeds aangeduid wordt met 'Zijn knecht', wordt hij in Jes. 41: 8 wel degelijk Gods vriend genoemd, vertaald met 'liefhebber'. Jak. 2: 23 verwijst daarnaar en zegt dat Abraham een vriend van God genaamd geweest is). Het Nieuwe Verbond is de vervulling van het Abrahamitisch verbond.

God zou Zich voortaan de God van Israël noemen, de God van Abraham, Izak en Jakob. In het veelgodendom van die tijd onderscheidde God Zich als de God

Die hemel en aarde gemaakt had en Die Zich liet aanroepen onder de Naam Jehovah.

El = Allah;
Eed;
Eik.

Iets sterks en iets goeds. Hij is de God van Abraham, Izak en Jakob. Vandaar: 'Ik zal u tot een God zijn'.

8 En Ik zal u, en uw zaad na u, het land uwer vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn.

Het slechte nieuws is dat Abraham het land niet zelf in bezit zal nemen, het goede nieuws is dat het aan zijn nakomelingen gegeven zal worden. Dat is nog steeds niet gebeurd, ook al lijkt het er soms een beetje op. Pas als Israël zich tot God zal bekeren, dan zal Hij dat land definitief aan Israël geven. Het gaat hier over een belofte die 4000 jaar geleden gedaan is. Ook hier staat weer dat Hij hun tot een God zal zijn.

Naar Joodse maatstaven was Abraham een heiden. Hij stamde uiteraard ook niet van de Joden af.

13 De ingeborene van uw huis, en de gekochte met uw geld zal zekerlijk besneden worden; en Mijn verbond zal zijn in ulieder vlees, tot een eeuwig verbond.

De besnijdenis is een teken van het verbond. Het is een beeld van wedergeboorte, van hoe nieuw leven tot stand komt. De omhulling wordt weggenomen, waarna de glans, de heerlijkheid, geopenbaard wordt. De beloften Gods worden vervuld nadat God nieuw leven voortgebracht heeft uit het oude.

Opstanding = erectie.

Kol. 2: 10 En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht;

11 In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus;

12 Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met *Hem* opgewekt zijt, door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.

13 En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en *in* de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende;

De besnijdenis van Christus = dood en opstanding.

Abraham woonde als het maar enigszins kon onder een eikenboom.

Terebint = eik.

De vrucht van een eikenboom is een eikel. Die eikel hoort in een bolster te zitten, maar is er al uitgebroken. Daarin wordt de hele besnijdenis uitgebeeld. Het is dood en opstanding; eerst van Christus, daarna van ons, maar ook van Israël dat zou sterven en uit de graven opkomen (Ezech. 37).

Pas als het volk tot bekering gekomen is wordt het in het land Kanaän gezet.

Gen. 17: 15 Nog zeide God tot Abraham: Gij zult den naam van uw huisvrouw Sarai, niet Sarai noemen; maar haar naam zal zijn Sara.

Niet meer 'jouw vorstin', maar dé vorstin.

16 Want Ik zal haar zegenen, en u ook uit haar een zoon geven; ja, Ik zal haar zegenen, zodat zij tot volken zal worden: koningen der volken zullen uit haar worden!

Zij zal gezegend worden en ook uit haar zal een zoon voortkomen. De belofte aan Abraham wordt ook toegepast op Sarah, waarmee Hagar er Ismaël gepasseerd worden.

Koningen der volken = koninkrijken.

17 Toen viel Abraham op zijn aangezicht, en hij lachte; en hij zeide in zijn hart: Zal een, die honderd jaren oud is, *een kind* geboren worden; en zal Sara, die negentig jaren oud is, baren?

Abraham lachte van blijdschap en van de humor. De variant in het Nieuwe Testament is dat wie zijn leven zal verliezen, behouden zal worden.

18 En Abraham zeide tot God: Och, dat Ismaël mocht leven voor uw aangezicht!

19 En God zeide: Voorwaar, Sara, uw huisvrouw, zal u een zoon baren, en gij zult zijn naam noemen Izak; en Ik zal Mijn verbond met hem oprichten, tot een eeuwig verbond, zijn zede na hem.

Izak = gelach. Het is een blijde boodschap. Alles wat aan Abraham beloofd was, wordt op voorhand aan Izak overgedragen.

- 20 En aangaande Ismaël heb ik u verhoord; zie, Ik heb hem gezegend, en zal hem vruchtbaar maken, en hem gans zeer vermenigvuldigen; twaalf vorsten zal hij gewinnen, en Ik zal hem tot een groot volk stellen;
- 21 Maar Mijn verbond zal Ik met Izak oprichten, dien u Sara op dezen gezetten tijd in het andere jaar baren zal.

Ismaël wordt ook gezegend, maar het verbond slaat op Izak.

- Gen 18: 18 Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden?
- 19 Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zoude bevelen, en zij den weg des HEEREN houden, om te doen gerechtigheid en gerichte; opdat de HEERE over Abraham brenge, hetgeen Hij over hem gesproken heeft.

Het Woord van God zou aan Abrahams nageslacht gegeven worden; dat is hoe dan ook, linksom of rechtsom, gebeurt. Israël is altijd het volk van God geweest en zal dat ook altijd zijn. Deze dingen hebben uiteraard niet alleen betrekking op het Joodse volk, maar op alle stammen van Israël.

- Gen. 21: 10 En zij zeide tot Abraham: Drijf deze dienstmaagd en haar zoon uit; want de zoon dezer dienstmaagd zal met mijn zoon, met Izak, niet erven.

Zie ook Gal. 4: 30. Dit is symbolisch en een voorbeeld van deze tegenwoordige tijd. Het verbond wordt exclusief vererfd aan Izak.

- 11 En dit woord was zeer kwaad in Abrahams ogen, ter oorzake van zijn zoon.
- 12 Maar God zeide tot Abraham: Laat het niet kwaad zijn in uw ogen, over den jongen, en over uw dienstmaagd; al wat Sara tot u zal zeggen, hoor naar haar stem; want in Izak zal uw zaad genoemd worden.

Het zaad van Abraham zal de geschiedenis ingaan onder de naam Izak. Waar dan? In de Bijbel uitsluitend in Amos 7: 16 (het huis van Izak). In Amos gaat

het over de tien stammen van Israël. Buiten de Bijbel worden zij de Saksen genoemd. Die naam vind je in vele varianten terug: Isacson Scyten, Sacae, Kelten enzovoort.

13 Doch Ik zal ook den zoon dezer dienstmaagd tot een volk stellen, omdat hij uw zaad is.

Dit is de zijlijn van Abrahams geslacht.

Gen. 22: 17 Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten.

Deze bevestiging van de beloften krijgt Abraham ná het offer van Izak. Abrahams zaad zou zeer talrijk worden en hij zou de poort zijner vijanden erfelijk bezitten. Dat wil zeggen dat het zaad van Abraham dominant zal zijn over de andere volken der aarde, zelfs letterlijk. Israël zou controle over de wereld uitoefenen.

18 En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.

Dat is: Omdat en op grond van het feit dat gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt. Welke voorwaarde? Geloof. Van wie? Alleen van Abraham. In de praktijk zullen deze zegeningen alleen bij gelovigen terecht komen, maar zij ontvangen die zegeningen op grond van het geloof van Abraham.

Door geloof krijg je deel aan Israël. Ook al maak je van nature en dus op biologische gronden deel uit van Israël, als je niet gelooft zul je eruit geknikkerd worden.

Als wij dus tot geloof komen, dan krijgen we deel aan de zegeningen van Abraham. Dit betekent dat we op grond van geloof het Koninkrijk van de Messias binnengaan en deel krijgen aan het burgerschap van Israël. En omdat wij eerstelingen zijn zullen wij in de toekomst koningen en priesters zijn.

Sinds de beloften die de Heer aan Abraham deed is de hele wereldgeschiedenis bepaald door de nakomelingen van Abraham, door Israël. Via Abraham demonstreert God Wie Hij is. Hij maakt nu, in onze dagen, Zijn beloften waar. Nu doet Hij Zijn werk via de gelovigen uit de heidenen. Heeft God Zijn volk dan verstoten? Ja en nee. Het Joodse volk wel, maar 'for the time being'. Het andere volk (de tien stammen) echter helemaal niet. Zijn

plannen en zegeningen gaan via de andere route verder. Zijn werk gaat gewoon door

Het volk dat uit Abraham, Izak en Jakob voortgekomen is, is een koninklijke familie. Die familie heeft de geschiedenis tamelijk gedomineerd. God heeft de geschiedenis gebruikt voor Zijn doel. Later zullen we inzien dat we veel te gering gedacht hebben over Zijn invloed op de wereldgeschiedenis en de uitwerking van Zijn plan.

Als Israël zouden wij dan ook waardiglijk de loopbaan lopen waarmede wij geroepen zijn.

Familieverhoudingen

Als Haran overleden is blijven Abraham en Nahor over. Over Nahor wordt verder niets meer gezegd, ook niet of hij meeging naar de plaats Haran.

Gen. 11: 31 En Terah nam Abram, zijn zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Saraï, zijn schoondochter, de huisvrouw van zijn zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeën, om te gaan naar het land Kanaän; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar.

Gen. 12: 6 En Abram is doorgetogen in dat land, tot aan de plaats Sichem, tot aan het eikenbos More; en de Kanaänieten waren toen ter tijd in dat land.

Abraham vestigde zich eerst in Sichem.

Bij de geschiedenis van Izak kom je erachter waar de familie van Nahor gebleven is. Izak is in de Bijbel een tamelijk passieve figuur. In Genesis 24 neemt Abraham dan ook het initiatief om voor Izak een vrouw te zoeken. Zijn knecht (Eliëzer?) krijgt een specifieke opdracht mee...

Gen. 24: 3 Opdat ik u doe zweren bij den HEERE, den God des hemels, en den God der aarde, dat gij voor mijn zoon geen vrouw nemen zult van de dochteren der Kanaänieten, in het midden van welke ik woon;

4 Maar dat gij naar mijn land, en naar mijn maagschap trekken, en voor mijn zoon Izak een vrouw nemen zult.

5 En die knecht zeide tot hem: Misschien zal die vrouw mij niet willen volgen in dit land; zal ik dan uw zoon moeten wederbrengen in het land, waar gij uitgetogen zijt?

6 En Abraham zeide tot hem: Wacht u, dat gij mijn zoon niet weder daarheen brengt!

Er mag wel een vrouw gehaald worden uit het land waar Abraham vandaan kwam, maar Izak mag absoluut niet daarnaar terug.

- 7 De HEERE, de God des hemels, Die mij uit mijns vaders huis en uit het land mijner maagschap genomen heeft, en Die mij gezworen heeft, zeggende: Aan uw zaad zal Ik dit land geven! Die Zelf zal Zijn Engel voor uw aangezicht zenden, dat gij voor mijn zoon van daar een vrouw neemt.
- 8 Maar indien de vrouw u niet volgen wil, zo zult gij rein zijn van dezen mijn eed; alleenlijk breng mijn zoon daar niet weder heen.

Zowel Abraham als Izak moesten blijven verkeren in het land hunner vreemdelingschappen.

- 10 En die knecht nam tien kemelen van zijns heren kemelen, en toog heen; en al het goed zijns heren was in zijn hand; en hij maakte zich op, en toog heen naar Mesopotamië, naar de stad van Nahor.

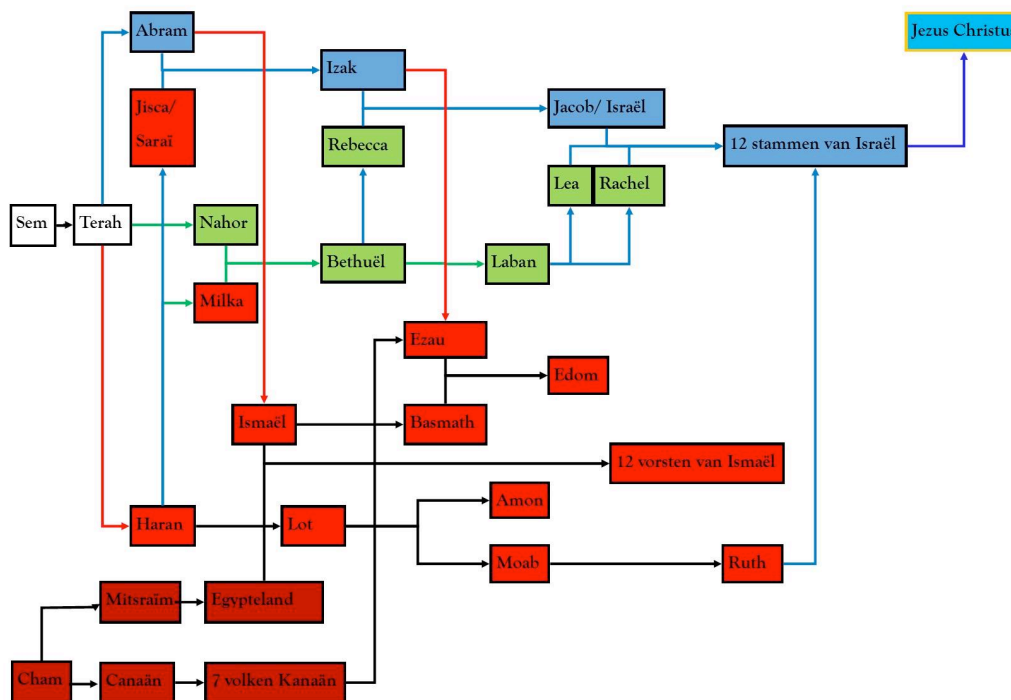
Eliëzer = Eleázar = Lazarus = de naam van de zoon van Aäron, de tweede hogepriester van het Oude Verbond en daarmee een beeld van het hogepriesterschap van het Nieuwe Verbond. Eliëzer gaat dus bij wijze van spreken als priester naar Paddan-Aram.

Eliëzer neemt uiteraard tien kamelen mee. Overdrachtelijk betekent dit dat het, net zoals al die andere keren als het over tien gaat, over de tien stammen van Israël gaat, de andere tak van de familie.

Eliëzer ging naar Mesopotámië, het tweestromenland. Ur der Chaldeën ligt in het zuiden en Haran in het noorden. Nahor leefde in Mesopotámië, maar er staat niet bij waar.

- 15 En het geschiedde, eer hij geëindigd had te spreken, ziet, zo kwam Rebekka uit, welke aan Bethuël geboren was, den zoon van Milka, de huisvrouw van Nahor, den broeder van Abraham; en zij had haar kruik op haar schouder.

Milka was de vrouw van Nahor en de dochter van Haran. Zij was de zuster van Lot en van Sarah.

Bij bestudering van dit kaartje zie je duidelijk dat de families van de drie zonen van Terah, Abraham, Nahor en Haran, behoorlijk met elkaar verweven zijn.

24 En zij had tot hem gezegd: Ik ben de dochter van Bethuël, den zoon van Milka, dien zij Nahor gebaard heeft.

Achter Milka steekt dus steeds de naam van haar vader Haran.

29 En Rebekka had een broeder, wiens naam was Laban; en Laban liep tot dien man naar buiten tot de fontein.

Het verhaal wordt een paar keer verteld.

50 Toen antwoordde Laban, en Bethuël, en zeiden: Van den HEERE is deze zaak voortgekomen; wij kunnen kwaad noch goed tegen u spreken.

51 Zie, Rebekka is voor uw aangezicht; neem haar en trek henen; zij zij de vrouw van den zoon uws heren, gelijk de HEERE gesproken heeft.

52 En het geschiedde, Als Abrahams knecht hun woorden hoorde, zo boog hij zich ter aarde voor den HEERE.

53 En de knecht langde voort zilveren kleinoden, en gouden kleinoden, en klederen, en hij gaf die aan Rebekka; hij gaf ook aan haar broeder en haar moeder kostelikheden.

- 54 Toen aten en dronken zij, hij en de mannen, die bij hem waren; en zij vernachtten, en zij stonden des morgens op, en hij zeide: Laat mij trekken tot mijn heer!
- 55 Toen zeide haar broeder, en haar moeder: Laat de jonge dochter *enige* dagen, of tien, bij ons blijven; daarna zult gij gaan.
- 56 Maar hij zeide tot hen: Houdt mij niet op, dewijl de HEERE mijn weg voorspoedig gemaakt heeft! laat mij trekken, dat ik tot mijn heer ga.
- 57 Toen zeiden zij: Laat ons de jonge dochter roepen, en haar mond vragen.
- 58 En zij riepen Rebekka, en zeiden tot haar: Zult gij met dezen man trekken? En zij antwoordde: Ik zal trekken.
- 59 Toen lieten zij Rebekka, hun zuster, en haar voedster trekken, mitsgaders Abrahams knecht en zijn mannen.
- 60 En zij zegenden Rebekka, en zeiden tot haar: O, onze zuster! wordt gij tot duizenden miljoenen, en uw zaad bezitte de poort zijner haters!

Rebekka wordt overladen met geschenken en ze vertrekken naar Kanaän. Bij het afscheid wordt Rebekka nog gezegend; een soort herhaling van de beloften die aan Abraham en Izak gedaan zijn, maar nu aan de andere tak van de familie.

Uit Izak en Rebekka wordt onder anderen Jakob geboren. Als hij nog ongetrouwd is ontvangt hij het eerstgeboorterecht met de daaraan vastzittende beloften. Jakob moet vluchten voor zijn broer Ezaü. Het is de strijd om de macht, om de erfenis. Voordat Jakob vlucht zegt Rebekka tegen Izak dat Jakob zich toch vooral geen vrouw uit de dochteren van Heth moet nemen, geen burgermeisje uit de buurt, want dan zou haar leven zinloos geweest zijn. Ze wil dat Jakob een vrouw zal nemen uit de koninklijke lijn van haar familie.

- Gen. 27: 46 En Rebekka zeide tot Izak: Ik heb verdriet aan mijn leven vanwege de dochteren Heths! Indien Jakob een vrouw neemt van de dochteren heths, gelijk deze zijn, van de dochteren dezes lands, waartoe zal mij het leven zijn?
- 28: 1 En Izak riep Jakob, en zegende hem; en gebod hem, en zeide hem: Neem geen vrouw van de dochteren van Kanaän.
- 2 Maak u op, ga naar Paddan-Aram, ten huize van Bethuël, den vader uwer moeder, en neem u van daar een vrouw, van de dochteren van Laban, uwer moeders broeder.

Paddan-Aram = het plateau van Syrië.

Aram = Syrië.

Paddan = plateau.

Paddan-Aram is de streek, Haran is de stad in die streek.

Bethuël = de zoon van Nahor;

Laban = zoon van Bethuël en dus de kleinzoon van Nahor.

Het komt er op neer dat Jakob met een nicht van hem moet trouwen. Zo blijft de erfenis binnen de familie.

Het hoofdverhaal met Abraham en zijn nageslacht speelt zich in Kanaän af, maar op de achtergrond speelt de andere tak van de familie ook steeds een belangrijke rol.

Jakob moest 14 jaar werken voor het verkrijgen van de twee dochters van Laban en daarna nog 6 jaar voor het vee.

Als die in totaal 20 jaar voorbij zijn ontmoet hij Ezau weer. Bij die ontmoeting wil Jakob Ezau geschenken geven, maar Ezau vindt dat niet nodig, omdat hij al veel heeft. Jakob echter staat erop dat hij zijn geschenken aanneemt, omdat hij alles heeft (Gen. 33: 8 – 11). Jakob was dus rijker gezegend dan Ezau.

Toen Jakob echter door Izak gezegend werd kreeg hij niets, behalve dan wat tekst. Hij kwam dan ook helemaal zonder iets aan bezit bij Laban aan, maar na 20 jaar was hij schathemeltje rijk. Hij was rijker dan Ezau en al die rijkdom was afkomstig van de andere tak van de familie.

Hoewel Jakob door Izak gezegend was kreeg hij helemaal niets van hem. Aan de andere kant was hij, door met Lea en Rachel te trouwen, juridisch gesproken ook de erfgenaam van Laban en Haran.

Die andere tak van de familie is belangrijk, omdat daaruit de vrouwen afkomstig zijn, maar uit de tak van Abraham worden de beloften doorgegeven.

Dit plaatje is ook van toepassing op de rest van de geschiedenis. Als het aan de oppervlakte van Israël fout gaat, wordt op de achtergrond via de andere tak van de familie de uitvoering van Gods beloften voortgezet. Daarover wordt niet veel openlijk gezegd, maar als je goed leest blijkt steeds weer dat dit later een grote rol speelt bij de twee- en de tien stammen.

Eerst gaat er van alles mis met de tien stammen. Die verdwijnen dan ook in ballingschap. Daarna gaat er van alles mis met de twee stammen, met Juda, waardoor het koningschap in Jeruzalem eindigt. Toch zou er altijd iemand op de troon van David zitten; bovendien zou er altijd een Leviet zijn.

In de theologie is dit één van de grootste dilemma's in de Bijbel. De troon van David heeft men allang weggeredeneerd. Men gelooft niet dat die er nog is en dat die nog zal komen.

Het antwoord is simpelweg dat als het aan de ene kant van de familie niet goed gaat, er een beroep gedaan wordt op Nahor, de andere tak van de familie. Datzelfde gebeurt bij Juda en de tien stammen. Als Israël niet gelooft in wat God zegt, dan hoort het thuis in Babel, de oorsprong der volkeren, omdat het dan in niets verschilt van de andere volken. Nebukadnézar werd door God gebruikt om het Joodse volk een lesje te leren. Hoe ging het dan verder met Israël? Israël zou immers altijd Gods volk zijn? De beloften gingen naar de andere tak van de familie.

Tara Tephi, de dochter van Zedekía de laatste koning van Juda, (en dus de laatste erfgenaam van de familie met betrekking tot het koningschap), vluchtte onder begeleiding van Jeremía naar Ierland, waar een deel van de tien stammen zich gevestigd had. Zij trouwde met Eochaid 1 (Heremon), koning van Ierland en afstammeling van Zerah, de zoon van Juda. Zij trouwde dus met iemand uit haar eigen stam en had daarmee recht op de erfenis. Zo kwam de troon van David bij de tien stammen terecht. Die troon bestaat nu nog steeds en blijft bestaan, totdat de hoogste Machthebber terugkomt en hem op zal eisen.

Heeft God Zijn volk dus verstoten? Volstrekt niet. Zijn plan en beloften gaan gewoon verder, maar via de andere route.

Het is niet maar een smalle lijn; dat is de oppervlakkige. Daarachter doet God Zijn werk in het verborgene. Hij doet geen werk aan de wereld, maar aan de gelovigen. Die gelovigen worden in de praktijk gerekruteerd uit zondaren, die ernaast geplaatst zijn. Als de oude mens echter gehoor geeft aan de woorden Gods, dan wordt dat gebruikt (de oudere tak van de familie) voor de nieuwe mens en de nieuwe schepping. God zegent niet de oude mens en de oude schepping, maar Hij gebruikt die tot Zijn eer door er een nieuwe schepping uit voort te laten komen. Via Laban komen de beloften tot stand en wordt Jakob gezegend. De 12 stammen stammen heus allemaal van Laban af, terwijl de zegeningen aan Abraham gegeven waren.

God gebruikt het oude om het nieuwe te voeden. Het oude is voorbijgegaan; daarom zouden wij onze lichamen aan de Heer geven. De oude Nahor wordt gepasseerd, maar de Heer gebruikt hem alsnog.

Je zou ook kunnen zeggen dat, als de 10 stammen niet nog ergens waren, het met Israël afgelopen zou zijn. Het Joodse volk heeft immers God terzijde geschoven en daarom heeft God het volk terzijde geschoven. Niettemin zou dat Joodse volk bescherming vinden bij zijn broeders (Deut. 33: 7). Dat zijn de christenen, voor het grootste deel voortgekomen uit de tien stammen, zodat het Joodse volk alsnog en weer in aanraking komt met het Evangelie.

Dat zijn de lijnen die in Genesis uitgezet worden.

- Jes. 54: 1 Zing vrolijk, gij onvruchtbare, *die* niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, *die* geen barensood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE.
- 2 Maak de plaats uwer tenten wijd, en dat men de gordijnen uwer woningen uitbreide, verhinder het niet; maak uw koorden lang, en steek uw pinnen vast in.
- 3 Want gij zult uitbreken ter rechter- en ter linkerhand; en uw zaad zal de heidenen erven, en zij zullen de verwoeste steden doen bewonen.

Dit zijn geen uitspraken over Sarah en Hagar, maar ontleend aan de geschiedenis van Sarah en Hagar.

Hagar en Ismaël zijn een beeld van het Joodse volk, levend onder religie en wet. Aan de andere kant is er vrucht. Dat is het zaad van Izak.

Dit duikt steeds weer op. Maak er studie van. Studie is verzamelen; je vindt hier wat, je vindt daar wat en je koppelt het aan elkaar. Zo kom je erachter hoe het met de ontbrekende dingen zit.

Bijbelstudie = lezing; er wordt verteld wat verzameld is. De enige manier van Bijbelstudie is Schrift met Schrift vergelijken en ook andere dingen met elkaar vergelijken. Verzamel en probeer de verbanden te zien, zonder daarbij belemmerd te worden door vooroordelen. Soms geeft de Heer je misschien een idee, maar hoe dat zit weet je natuurlijk nooit.

God is de God van Abraham, Izak en Jakob, maar Hij was net zo goed de God van Laban, Rebekka, Lea en Rachel, de andere tak van de familie. De zaligheid is uit de Joden. Dat is in ieder geval zo, omdat de Zaligmaker uit de Joden is. Inmiddels is die zaligheid uit de Joden; het komt er wel vandaan, maar het is daar weggenomen (Joh. 4... de Samaritaanse vrouw). Die zaligheid kwam in Samaria terecht. Op hoger niveau ging de zaligheid naar de tien stammen van Israël, in het Oude Testament ook wel aangeduid als Samaria.

De wereld strijd tegen de Joden. Zij moeten uitgeroeid worden. Dan is de wereld van de Bijbel af. Dat is uiteraard een misverstand, want God doet Zijn werk momenteel via de Gemeente, via de tien stammen van Israël. Ook als je een Jood bent, kun je daar op grond van geloof deel aan krijgen.

Het Joodse volk is momenteel helemaal niet het uitverkoren volk. Later weer wel, maar nu is dat de 10 stammen van Israël en dan ook nog alleen de gelovigen daaruit. Dat zijn de heidenen die gezegd hebben: 'Uw God is mijn God'.

De hoofdlijn is die van Israël.

Het eerstgeboorterecht ging via Jakob en Jozef over naar Efraïm en dus naar de 10 stammen van Israël. Dat volk verdween in ballingschap, waarna Gods werk verder ging via Juda. Maar zij bliefden Hem niet en dus werd Jeruzalem verwoest en het volk verstrooid over de volken der aarde. Sindsdien doet God weer een werk in het verborgene via de andere tak van de familie. Er is steeds een dubbele lijn.

Sichem

- Gen. 12: 4 En Abram toog heen, gelijk als de HEERE tot hem gesproken had; en Lot toog met hem; en Abram was vijf en zeventig jaren oud, toen hij uit Haran ging.
- 5 En Abram nam Sarai, zijn huisvrouw, en Lot, zijns broeders zoon, en al hun have, die zij verworven hadden, en de zielen, die zij verkregen hadden in Haran; en zij togen uit, om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen in het land Kanaän.

Kennelijk hebben ze toch wel een aanzienlijke periode in Haran gewoond. Dat maakt het ook waarschijnlijk dat deze stad door Nahor en Abraham gebouwd is. Na het overlijden van Haran vertrok Abrahams familie uit Ur der Chaldeën en na het overlijden van vader Terah vertrokken Abraham en Lot naar Kanaän, terwijl Nahor achterbleef.

- 6 En Abram is doorgetogen in dat land, tot aan de plaats Sichem, tot aan het eikenbos More; en de Kanaänieten waren toen ter tijd in dat land.

More = Mamre.

Abraham kwam in een vreemd land en verkeerde tussen vreemdelingen.

- 7 Zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide: Aan uw zaad zal Ik dit land geven. Toen bouwde hij aldaar een altaar den HEERE, Die hem verschenen was.
- 8 En hij brak op van daar naar het gebergte, tegen het oosten van Beth-El, en hij sloeg zijn tent op, zijnde Beth-El tegen het westen, en Ai tegen het oosten; en hij bouwde daar den HEERE een altaar, en riep den Naam des HEEREN aan.

Abraham trok op van Sichem en ging naar Beth-El en bouwde daar zijn eigen tentenkamp op. Dat zullen wel deftige tenten geweest zijn. Het was een hele familie met tenten en have. Hij bouwde een altaar als uitdrukking van zijn onderwerping aan God.

Een altaar is altijd een uitbeelding van dienst en onderwerping aan God. Ook wij hebben een altaar, waarvan 'niet vermogen te eten die de tabernakel dienen' (Hebr. 13: 10). Dit betekent dat als je onder de wet leeft, de Heer niet voor jou zorgt. Ons altaar staat voor de dienst aan onze Heer onder het Nieuwe Verbond en onder de genade. Als je de Heer dient, kun je van het altaar eten. Wij doen dat uiteraard overdrachtelijk. Niettemin was heel het leven van Abraham, en later van Israël, in dienst van God. Israël maakte er een potje van en is ons tot voorbeeld. Het is niet de bedoeling dat we naar dat voorbeeld leven. Dat voorbeeld is ons gegeven als waarschuwing, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkewijs als zij lust gehad hebben (1 Kor. 10: 7, 10). Zo is ook de wet een schaduw van toekomstige goederen en tot lering van ons.

De Heer spreekt tot Abraham en hij bouwt een altaar als teken van zijn onderwerping aan dat woord van de Heer.

Daar waar wij leven uit geloof en onderwerping aan de Heer, mag je erop rekenen dat Hij voor ons zorgt en ons zal leiden naar dat betere vaderland. Dat is vergelding des geloofs, erfenis. Als God per definitie spreekt, Woord is, dan dienen wij Hem per definitie door naar Hem te luisteren. Als Hij tegen ons zegt: 'Ga uit je huis...' enzovoort, dan zou je dat ook moeten doen (zie Jak. 2: 22 en verder).

Gen. 12: 9 Daarna vertrok Abram, gaande en trekkende naar het zuiden.

Dat lag voor de hand, want hij kwam uit het noorden.

10 En er was honger in dat land; zo toog Abram af naar Egypte, om daar als een vreemdeling te verkeren, dewijl de honger zwaar was in dat land.

In Kanaän verkeerde hij ook al als vreemdeling.

Egypte = Misr of Mitsraïm.

Daar komt het Jiddische 'misère' vandaan.

Abraham slaat dus op een paar plaatsen zijn tenten op en roept daar steeds de Naam des HEEREN aan. Hij belijdt de Heere.

Historisch gezien zijn al die plaatsen natuurlijk niet zo belangrijk; alsof je het eikenbos van More nu nog terug kunt vinden...

De eikenboom is een beeld van de besnijdenis en van hoe de beloften tot stand zouden komen. Het oude wordt weggenomen (de dood van Haran).

Later nog een keer (de dood van Terah). Daar was het wachten op, want nu konden ze naar het beloofde land. Eerst moet de omhulling, het vlees, weg,

waarna het nieuwe tevoorschijn komt. Het is als een schilderij met een eik erop. De boom zit vol eikenbladeren, die vijf punten hebben, en eikels. Op de achtergrond zien we de grafsteen van Harans graf.

Wat ons in deze geschiedenis uitgebeeld wordt is ook een schilderij, waar typologie achter zit. Als het af is, wordt het afgebroken en komt het volgende plaatje.

Plaatsen als Sichem, Beth-El en Ai waren we in de Bijbel nog niet eerder tegengekomen. Tot nu toe waren we in Mesopotamië, maar Kanaän, waarin deze plaatsen liggen, kennen we niet. Het zegt ons daarom ook niets, maar later komen we die namen weer tegen in andere geschiedenissen en ook dan gebeurt er steeds wat. Die gebeurtenissen tel je bij elkaar op en dan begin je de betekenis van al die geschiedenissen vanzelf te snappen. In het licht van wat er later over Sichem gezegd wordt, begrijpen we waarom Abraham daar als eerste stopt.

Sichem = schouder.

Van de zonen van Hemor = chamor = ezel.

Die komen we later ook tegen. Ezels zijn nogal eens zoek en ook moeilijk te vangen. Zoek die dingen op en je weet wat zo'n ding betekent.

Een ezel is een lastdier. Dat kan hij goed, last dragen, maar wel beperkt. Als een ezel begint te zweten, kan het zomaar ineens over zijn. Ze kunnen een hoop hebben, maar op een gegeven moment houdt het op.

Ezel = een beeld van gelovigen. Vandaar ook de grote oren. Het is een gehoorzaam dier, maar dat heeft zo z'n grenzen. Een ezel kan goed leren; als hij één keer een route gelopen heeft, dan kent hij hem, ook over vele kilometers. Hij mag zich dan misschien eens aan een steen stoten, maar dat overkomt hem een tweede keer niet weer. Hij leest dus en weet het vervolgens voor altijd. Hij heeft een hekel aan de wet. Als hij wat geleerd heeft, dan gaat hij daarin vervolgens zijn eigen weg. Daarom was Saul zijn ezels kwijt, want Saul is een type van de wet.

Onder het Oude Testament, in Kanaän, vanaf Mozes, werd men geacht onder de wet te leven. De Heere Jezus lag overhoop met de Schriftgeleerden. Wat maakt het uit als je de wet overtreedt en je bent hoe dan ook des doods schuldig? Als je gelooft, maakt het niet uit, want God spreekt je vrij op grond van geloof. Als God ons rechtvaardig verklaart, wie zal ons dan beschuldigen? Wij zijn geen kinderen, maar ezels en horen naar de stem van onze meester. De zonen van Hemor zijn dus ook een beeld van gelovigen. In het Nieuwe Testament was er een ezel die nog nooit een juk gedragen had. Hij kwam uit Israëel, was van het mannelijke geslacht en is een beeld van de Gemeente. 'Houd u mannelijk', want wij zijn namelijk geroepen tot zoonstelling.

Sichem = schouder.

Een schouder draagt lasten. Wat is er dan op die schouder? De heerschappij. Je draagt verantwoordelijkheid en dat heeft te maken met heerschappij (zie Jes. 9: 6).

We zien de koninklijke familie met degene die heerschappij gekregen heeft over de gelovigen. Dat dit zo is blijkt vanzelf als je op andere plaatsen in de Bijbel bij Sichem terechtkomt.

Als Jakob naar Paddan-Aram vlucht, dan overnacht hij in Luz = omweg. Hij neemt dus een andere route; dat is een lus.

Jakob begint zijn reis dus met een omweg en in Luz bouwt hij de Heer een altaar. Hij zegt dat het niet dan een huis Gods is en noemde die plaats Beth-El. In Genesis 12 is die naam er dus later bij gezet. Jeróbeam richt later in die plaats afgodsbeelden op.

Sichem wordt de hele Bijbel door in verband gebracht met koningschap. Het echte Koninkrijk is het Messiaanse Rijk. Bovendien staan in Sichem eikenbossen; het gaat dus over het aanbreken van het Nieuwe Verbond en het begin van de definitieve vervulling van Gods beloften.

Als Abraham in het beloofde land komt, dan is dat de uitbeelding van de vervulling van de beloften. Het wordt daar al uitgebeeld, maar nog niet uitgelegd.

Als je later Jakob (Beeld van de gelovigen uit de 10 stammen, de Gemeente dus) volgt, dan komt hij na 20 jaar terug in Kanaän en verzoent zich dan met Ezau (beeld van de 2 stammen).

Gen. 33: 9 Maar Ezau zeide: **Ik heb veel**, mijn broeder! het zij het uwe, wat gij hebt!

10 Toen zeide Jakob: Och neen! indien ik nu genade in uw ogen gevonden heb, zo neem mijn geschenk van mijn hand; daarom, omdat ik uw aangezicht gezien, en gij welgevallen aan mij genomen hebt.

11 Neem toch mijn zegen, die u toegebracht is, dewijl het God mij genadiglijk verleend heeft, en **dewijl ik alles heb**; en hij hield bij hem aan, zodat hij het nam.

16 Alzo keerde Ezau die dag wederom zijns weegs naar Seir toe.

17 Maar Jakob reisde naar Sukkoth, en bouwde een huis voor zich, en maakte hutten voor zijn vee; daarom noemde hij den naam dier plaats Sukkoth.

18 En Jakob kwam behouden tot de stad Sichem, welke is in het land Kanaän, als hij kwam van Paddan-Aram; en hij legerde zich in het gezicht der stad.

Nu komt Jakob met zijn hele familie uit Paddan-Aram en legerde zich in Sichem (beeld van het aanbreken van het Nieuwe Verbond).

Er zijn twee broers. Jakob krijgt de erfenis, Ezau niet.

Ezau = Joodse volk = jaloers.

De grote zegen gaat naar iemand anders. Het wordt van de Joden weggenomen. Jakob moet vluchten en gaat naar de andere tak van de familie.

Jakob = de Gemeente.

Wie is Laban dan? Als Jakob niet bij het Joodse volk hoort, dan dus bij de 10 stammen, waarvan Laban dus een beeld is. Als Jakob en Ezau elkaar 'het ja-woord' geven, dan breekt het Koninkrijk aan. Dat is in zeker opzicht vandaag, maar ook in de dagen van de wederkomst van Christus.

Sukkoth = Loofhuttenfeest. Dat breekt aan, want dit feest is een uitbeelding van het Messiaanse Rijk.

19 En hij kocht een deel des velds, waarop hij zijn tent gespannen had, van de hand der zonen van Hemor, den vader van Sichem, voor honderd stukken gelds.

Ze waren en bleven vreemdelingen. Vandaar dus een deel des velds.

100 stukken gelds = er staat niet bij hoeveel dat is, maar 100 staat voor het aanbreken van of het ingaan in het Koninkrijk, of voor het aanbreken van het Nieuwe Verbond.

De drie poorten in de tempel hebben alle een afmeting van 100.

De koph = Q = het oog van de naald = 100. Daar moet je doorheen, om behouden te worden en het koninkrijk binnen te gaan.

10 = het Woord van God;

10 x 10 = 100 = de vervulling van het Woord van God. Als het Woord van God vervuld wordt, breekt het Nieuwe Verbond aan.

20 En hij richtte aldaar een altaar op, en noemde het: De God Israëls is God!

Jakob richt een altaar op; hetzelfde altaar als van Abraham?

Zo had hij toch een eigen stukje grond bij Sichem. Het begin van het Koninkrijk is uiteraard in Sichem. Daar komt een stukje grond bij. Dat is van Israël en er staat een altaar op.

Gen. 35: 4 Toen gaven zij Jakob al die vreemde goden, die in hun hand waren, en de oorsierselen, die aan hun oren waren, en Jakob verborg ze onder den eikenboom, die bij Sichem is.

De afgoden worden verborgen onder de eik bij Sichem.

Weer een generatie verder is het Jozef die naar Sichem gaat om daar zijn broers te zoeken.

Gen. 37: 12 En de broeders gingen heen, om de kudde van hun vader te weiden bij Sichem.
13 Zo zeide Israël tot Jozef: Weiden uw broeders niet bij Sichem? Kom, dat ik u tot hen zende. En hij zeide tot hem: Zie, *hier* ben ik!
14 En hij zeide tot hem: Ga toch heen, zie naar den welstand van uw broederen, en naar den welstand van de kudde, en breng mij een woord wederom. Zo zond hij hem uit het dal Hebron, en hij kwam te Sichem.
15 En een man vond hem (want ziet, hij was dwalende in het veld); zo vraagde hem deze man, zeggende: Wat zoekt gij?
16 En hij zeide: Ik zoek mijn broederen; geef mij toch te kennen, waar zij weiden.
17 Zo zeide die man: Zij zijn van hier gereisd; want ik hoorde hen zeggen: Laat ons naar Dothan gaan. Jozef dan ging zijn broederen na, en vond hen te Dothan.

Jozef was een jongeling van 17 jaren. Zijn broeders zouden in Sichem moeten zijn, maar ze waren in Dothan.

Dothan = hun wetten.

Jozefs broers zijn een beeld van het Joodse volk; zij hadden bij het Nieuwe Verbond moeten zijn, maar hielden vast aan hun eigen wetten. Ze bleefden Jozef niet en dus verdwenen de zegeningen van Jozef direct naar Egypte.

Dat is wat ze met de Heere Jezus gedaan hebben, maar ook met het christendom, dat naar het westen verdween.

Jozua 24 gaat over het vernieuwen van het verbond bij Sichem. Aan het einde van het hoofdstuk wordt beschreven dat de beenderen van Jozef begraven worden. Men had zijn beenderen meegenomen uit Egypte. Hij wordt begraven in dat stukje grond dat Jakob bij Sichem gekocht had (Gen. 28: 28). Dat stukje was speciaal voor Jozef.

Richteren 8 en 9...

Abimélech, de zoon van Gideon, wordt te Sichem geboren.

In Richt. 9: 1 – 6 wordt onder het kopje 'Misdaden van Abimélech' verhaald hoe hij tot koning gemaakt wordt bij de hoge eik die te Sichem is.

Jotham, de enige van de 70 broers van Abimélech die niet door hem gedood werd (hij had zich verstopt), spreekt daarna het volk van Sichem toe in een metafoor, waarin het volk aan verschillende bomen vraagt koning over hen te worden. De olijfboom, vijgenboom en wijnstok weigeren allemaal, maar als ze het echt willen, dan zal de doornenbos wel koning over hen worden.

Abimélech = de doornenbos = de wet met z'n doornenkroon.

Het koningschap werd wederrechtelijk genomen, want terwijl het Nieuwe Verbond aanbrak koos het Joodse volk voor de wet.

In 1 Koningen 12 komt het hele volk Israël samen te Sichem, om Rehábeam te vragen de lasten te verlichten. Hij denkt hierover na, maar na drie dagen komt hij terug met als antwoord dat hij juist de lasten verzwaren zal. Dat leidt tot de scheuring van het rijk. De tien stammen splitsten zich af van Juda.

Dit is een beeld van het aanbreken van het Nieuwe Verbond. De zegeningen gaan naar de tien stammen, die niet onder de wet willen leven, terwijl de Joden juist wel onder de wet blijven.

Sichem werd toegeschreven aan Efraïm.

Sichem heeft dus te maken met het aanbreken van het Nieuwe Verbond. Daar kan echter ook een hoop misgaan. Er zou ook van alles misgaan wanneer het Nieuwe Verbond aan zou breken. Juda was in Dothan en werd van de rest afgescheurd.

Sichem was het eerste bezit van Jakob toen hij terugkwam uit Paddan-Aram (Gen. 33: 18 – 20). Israël identificeerde zich met God en God identificeerde Zich met Israël.

De beloften waren aan Izak vererfd en later aan Jakob. Daarna raken we de draad kwijt, want dan worden de verschillende beloften uitgesplitst over de verschillende zonen van Jakob. In Genesis 48 blijft het een onderonsje tussen Jakob en Jozef...

Gen. 48: 2	En men boodschapte Jakob, en men zeide: Zie, uw zoon Jozef komt tot u! Zo versterkte zich Israël, en zat op het bed.
3	Daarna zeide Jakob tot Jozef: God, de Almachtige, is mij verschenen te Luz, in het land Kanaän, en Hij heeft mij gezegend;

Jakob refereert aan Luz, aan de omweg. Wat hij doorgeeft is niet nieuw. Het is de zegening die Jakob van de Heer ontvangen had; die zegening die God eerder al aan Abraham en Izak gegeven had. Die zegening ging dus duidelijk niet naar Ismaël. Hij wordt buiten beschouwing gelaten, evenals Ezau.

- 4 En Hij heeft tot mij gezegd: Zie, Ik zal u vruchtbaar maken, en u vermenigvuldigen, en u tot een hoop van volken stellen; en Ik zal aan uw zaad na u dit land tot een eeuwige bezitting geven.

Die beloften werden vererfd en het gaat hier om koninklijk erfrecht! Vervolgens worden de twee zonen van Jozef gezegend en daarmee werd impliciet Jozef gezegend.

- 14 Maar Israël strekte zijn rechterhand uit, en legde die op het hoofd van Efraïm, hoewel hij de minste was, en zijn linkerhand op het hoofd van Manasse; hij bestierde zijn handen verstandelijk, want Manasse was de eerstgeborene.
- 15 En hij zegende Jozef, en zeide: De God, voor Wiens aangezicht mijn vaders, Abraham en Izak, gewandeld hebben, die God, Die mij gevoed heeft, van dat ik was, tot op dezen dag;
- 16 Die Engel, Die mij verlost heeft van alle kwaad, zegene deze jongeren, en dat in hen mijn naam genoemd worde, en de naam mijner vaders, Abraham en Izak, en dat zij vermenigvuldigen als vissen in menigte, in het midden des lands!
- 17 Toen Jozef zag, dat zijn vader zijn rechterhand op het hoofd van Efraïm legde, zo was het kwaad in zijn ogen, en hij ondervatte zijns vaders hand, om die van het hoofd van Efraïm op het hoofd van Manasse af te brengen.
- 18 En Jozef zeide tot zijn vader: Niet alzo, mijn vader! want deze is de eerstgeborene; leg uw rechterhand op zijn hoofd.
- 19 Maar zijn vader weigerde het, en zeide: Ik weet het, mijn zoon! ik weet het; hij zal ook tot een volk worden, en hij zal ook groot worden; maar nochtans zal zijn kleinste broeder groter worden dan hij, en zijn zaad zal een volle menigte van volkeren worden.

De zegen wordt uiteraard weer verwisseld. Hij gaat niet over op Manasse, maar op Efraïm. Hoe vaak was dat al niet voorgekomen! Niettemin wist Jakob heel goed wat hij deed.

In dit gedeelte lijkt het erop dat de zegen aan Jozef voorbijgaat, maar met terugwerkende kracht wordt hij alsnog gezegend. Jozef wordt immers altijd vergeten en bovendien verdwijnt hij ook altijd van het toneel. Men dacht dat hij dood was, maar achteraf blijkt dat hij in hoge mate gezegend was en brood en wijn voortbracht. In hem werden alle geslachten der aarde gezegend. Jozef is een beeld van de tien stammen van Israël.

Ook Jozef van Nazareth verdwijnt zomaar. We zien hem nog even op het kerstfeest en als de Heere Jezus 12 jaar is, maar daarna horen we nooit meer iets van hem.

Datzelfde geldt voor Jozef van Arimathéa, de oom van de Heere Jezus. Schatrijk, maar pas aan het einde van het Evangelie wordt hij geïntroduceerd. Daarna hoor je eveneens nooit meer iets van hem.

In Handelingen 1 mist er nog één apostel, omdat Judas er niet meer is. Dus moet er een nieuwe gekozen worden. Judas Iskariot was een beeld van het Joodse volk. Hij verdwijnt en wordt vervangen door een ander. Dat moet wel iemand van de andere tak van de familie zijn.

Er is keuze uit twee: ene Jozef, genaamd Justus en Matthias. Het zou Jozef moeten worden, omdat het logisch zou zijn dat Juda vervangen wordt door Jozef. Maar het wordt Matthias. Wat er van die Jozef is terechtgekomen weet niemand, want we hebben nooit meer iets van hem gehoord. Hij verdwijnt van het toneel. Niettemin werd het natuurlijk Jozef, maar dat gaat de wereld niet aan en dus wordt dat verborgen.

In Hand. 4: 35, 36 gaat het over ene Jozef, een Leviet en van geboorte uit Cyprus, het eiland der zee. Hij had een akker, verkocht die en bracht het geld naar de apostelen en legde het aan hun voeten. Later heet deze Jozef Bárnabas, die wordt beschouwd als de mentor van Paulus. Jozef is dus verdwenen.

In Hebr. 11 staat dat Izak door het geloof Jakob gezegend heeft. Izak wist dus kennelijk heel goed wat hij deed en ook dat hij bedrogen werd. Hij was de passieve man en liet het komen zoals het kwam. Nou ja, hij zal wel gedacht hebben dat het zo hoorde, want zo was het bij hem ook gegaan en bij Abraham.

Jakob passeert schijnbaar Jozef. Hij blijft op de achtergrond en verdwijnt weer van het toneel. Dat is uiteraard symboliek. De zaligheid is van Juda

weggenomen en gegeven aan Jozef. Dat gebeurt echter in het verborgene. Aan de oppervlakte hebben we nog steeds het Joodse volk, maar Gods werk wordt via Jozef voortgezet.

De tien stammen moeten nog ergens in de wereld zijn, omdat ze in de toekomst weer terug verzameld moeten worden. Men heeft er allerlei theorieën over, waar ze zouden kunnen zijn. In tegenstelling tot wat wordt verondersteld hebben ze zeker geen Joodse gebruiken. Niettemin moeten ze ergens zijn.

Als Israël het volk van God is, waarom deed God dan niets voor de Joden? God werkt inderdaad via Israël, maar de Joden zijn momenteel niet Gods volk. God bouwt momenteel Zijn Gemeente uit de andere tak van de familie, net zoals Hij vroeger ook vanuit de andere tak van de familie Zijn geloften gestand deed. God bouwt de Gemeente vanuit de tak met het eerstgeboorterecht, namelijk uit Efraïm.

Terwijl alle ogen gericht zijn op het Joodse volk, doet God Zijn werk via Efraïm.

- 15 En hij zegende Jozef, en zeide: De God, voor Wiens aangezicht mijn vaders, Abraham en Izak, gewandeld hebben, die God, Die mij gevoed heeft, van dat ik was, tot op dezen dag;
- 16 Die Engel, Die mij verlost heeft van alle kwaad, zegene deze jongeren, en dat in hen mijn naam genoemd worde, en de naam mijner vaders, Abraham en Izak, en dat zij vermenigvuldigen als vissen in menigte, in het midden des lands!

De naam Israël is de titel. Die titel wordt niet doorgegeven aan Juda, maar aan Efraïm en Manasse (een belangrijk detail dus). Als er al een stam is die recht heeft op de naam Israël, dan is dat Efraïm. Dat staat hier.

Het eerstgeboorterecht wordt doorgegeven aan Efraïm en Jozef, met Manasse als 'Stellvertreter'. Als Efraïm er even niet is, dan moet je bij Manasse zijn.

In Genesis 49 krijgen de andere stammen ook zegeningen. Ruben had zijn eerstgeboorterecht verspeeld; Simeon (bloeddorstige Siluren, Spartanen) is de wildebras, die meteen z'n zwaard trekt enzovoort. Levie trouwens ook. Zij zijn de Lombarden die het bankensysteem hebben ontwikkeld en de rente hebben ingesteld. Dat was ten strengste verboden.

De lommerd is afgeleid van Lombarden.

In Genesis 49 wordt het eerstgeboorterecht losgekoppeld: Het koningschap gaat naar Juda;

Het priesterschap gaat naar Levi.

Gen. 48: 21 Daarna zeide Israël tot Jozef: Zie, ik sterf; maar God zal met ulieden wezen, en Hij zal u wederbrengen in het land uwer vaders.

Israël, niet Jakob. Jakob vertelt dit in zijn positie als profeet. Hij had eerder al zijn naam meegegeven aan Jozef, via Efraïm en Manasse. Dit gaat later ook echt gebeuren bij de splitsing van het rijk. De tien stammen krijgen dan de naam Israël.

22 En ik heb u een stuk lands gegeven boven uw broederen; hetwelk ik, met mijn zwaard en met mijn boog, uit de hand der Amorieten genomen heb.

Buiten de normale erfenis om. Jakob had dit stuk land gekocht en kennelijk verdedigd. Het was een specifiek stukje grond en speciaal, omdat ze daar als vreemdeling woonden en zouden wonen. Op dat stukje grond zou Jozef later begraven worden.

Joz. 24: 1 Daarna verzamelde Jozua al de stammen van Israël te Sichem, en hij riep de oudsten van Israël, en deszelfs hoofden, en deszelfs richters, en deszelfs ambtlieden; en zij stelden zich voor het aangezicht van God.

Jozua uit het geslacht van Efraïm, de eerstgeborene, te Sichem.

25 Alzo maakte Jozua op dienzelven dag een verbond met het volk; en hij stelde het hun tot een inzetting en recht te Sichem.

Bij de aanvang van de natie in Kanaän wordt te Sichem gezegd dat het nu officieel begonnen is.

29 En het geschiedde na deze dingen, dat Jozua, de zoon van Nun, de knecht des HEEREN, stierf, oud zijnde honderd en tien jaren.

30 En zij begroeven hem in de landpale zijns erfdeels, te Timnath-Serah, welke is op een berg van Efraïm, aan het noorden van den berg Gaäs.

Uiteraard op een berg in Efraïm.

31 Israël nu diende den HEERE al de dagen van Jozua, en al de dagen van de oudsten, die lang na Jozef leefden, en die al het werk des HEEREN wisten, hetwelk Hij aan Israël gedaan had.

Al die tijd was bij wijze van spreken Jozef erbij. Al die tijd hebben ze twee kisten met zich meedragen. In de ene lag het Woord des HEEREN en in de andere de beenderen van Jozef. Het Woord van God zou inderdaad vervuld worden via Jozef.

In onze dagen zwijgt God officieel en heeft Zich uit deze wereld teruggetrokken. De Heer zegt daarover: 'Ik zal zien welk hunlied er einde wezen zal' (Deut. 32: 20). Het gaat om verborgen dingen, die niet in het Oude Testament geopenbaard zijn, maar daarin wel verborgen zijn.

Denk bijvoorbeeld aan de tabernakel. Als je daar naar binnen wilt, ga je eerst door een deur. Daar is het brandofferaltair en het koperen wasvat: de heiliging. Dan ga je weer een deur door en kom je bij de tafel der toonbroden en het reukofferaltair, als beeld van de gebeden der heiligen. Vervolgens ga je nog eens door een deur, maar die blijkt gescheurd. Het heilige der heiligen is een beeld van de hemel zelf. Als we dus het heilige der heiligen ingaan, dan gaan we de hemel in. Christus is het verzoendeksel. Dat is daar in het Oude Testament niet allemaal geopenbaard, maar wel vastgelegd, zodat je het zou kunnen kennen.

De uittocht uit Egypte moet beschouwd worden als een uitbeelding van onze reis naar het beloofde land. De Heer heeft ons uitgeleid en verlost van het juk der wet. Wij zijn 40 jaar (ons leven lang) onderweg en in de tussentijd zorgt de Heer voor ons. Hij geeft brood uit de hemel. Wij leven niet meer naar de normen van Egypte, maar zijn gericht op het leven in de toekomst in Kanaän. Hij zou een muur rondom zijn.

Wij dragen het eerstgeboorterecht met ons mee. Doet het er in ons dagelijks leven wat toe dat we erfgenamen van Jozef zijn? Dat we een dubbeldeel hebben en dat wij dat eerstgeboorterecht hebben? Nee... Moet je dat weten? Nee... Maar het is zo, het is waarheid. Het is de achtergrond van de vervulling van Gods beloften en daarom belangrijk! Het is handig om te weten, want dan begrijp je hoe God Zijn werk in het verborgene vervult.

Al die geschiedenissen hebben naast een letterlijke- ook een overdrachtelijke betekenis. Wij zouden onze lessen daaruit trekken; God heeft er wat ingelegd.

Als Maria zwanger wordt verschijnt een Engel: 'Avé Maria!'

Jozef had part noch deel aan het zwanger worden van María. Niettemin verschijnt de Engel ook aan Jozef. Hij staat voor de vervulling van Gods beloften. Dat vergeten we, omdat Jozef steeds verdwijnt of verborgen is.

Joz. 24: 32 Zij begroeven ook de beenderen van Jozef, die de kinderen Israëls uit Egypte opgebracht hadden, te Sichem, in dat stuk velds, hetwelk Jakob gekocht had van de kinderen van Hemor, den vader van Sichem, voor honderd stukken gelds, want zij waren aan de kinderen van Jozef ter erfenis geworden.

Dit is de derde keer dat dit stuk grond ons vermeld wordt. Wat kan ons het schelen dat die man daar begraven wordt!

Samaria en de bron van Jakob

Joh. 4: 5 Hij kwam dan in een stad van Samaria, genaamd Sichar, nabij het stuk land, hetwelk Jakob zijn zoon Jozef gaf.
6 En aldaar was de fontein Jakobs. Jezus dan, vermoeid zijnde van de reize, zat alzo neder nevens de fontein. Het was omtrent de zesde ure.

Zie je het plaatje voor je? De Heer was vermoeid van de reis. Hij was bij wijze van spreken net 20 jaar bij Laban geweest.

Wie zit daar nou, Jakob of de Heere Jezus? Bedenk dat wat er verder gebeurt, zich in Sichem afspeelt!

Als het verhaal slechts de betekenis zou hebben dat wij ons zouden onderwerpen aan de Heer, wat heeft Sichem, Jakob en de Samaritaanse vrouw er dan mee te maken? Dat heeft echt wel een betekenis.

Die bron is er nog steeds, net als de beloften die God gedaan had aan Abraham, Izaak en Jakob. Ze gelden dus ook nog steeds.

Wij zijn nog steeds onderweg, maar op grond van wat in het Oude Testament al geschreven was. Dat was niet alleen maar om Zijntwil, maar ook om onzentwil. Onze positie berust op de beloften die God gedaan heeft aan Abraham, Izaak en Jakob. Het gaat niet zomaar over een beter leven in het hiernamaals, of op de eeuwige jachtvelden of in het Walhalla. Nee, wij hebben het vaste profetische woord. Vroeg of laat ga je er als mens aan, maar als je deel wil hebben aan Gods plan, dan zit er maar één ding op en dat is tot geloof komen in Hem. Hij heeft beloofd ons in heel Zijn waarheid te leiden.

Op dat kleine stukje grond is Jozef begraven. Aldaar was de fontein van Jakob en aldaar zat Jezus neder. Op die plaats haalden de Sichemieten water. De Heer ontmoet daar een vrouw en dan ontstaat er de volgende discussie...

Joh. 4: 7 Er kwam een vrouw uit Samaria om water te putten.
Jezus zeide tot haar: Geef Mij te drinken.

- 8 (Want Zijn discipelen waren heengegaan in de stad, opdat zij zouden spijze kopen.)
- 9 Zo zeide dan de Samaritaanse vrouw tot Hem: Hoe begeert Gij, Die een Jood zijt, van mij te drinken, die een Samaritaanse vrouw ben? Want de Joden houden geen gemeenschap met de Samaritanen.
- 10 Jezus antwoordde en zeide tot haar: Indien gij de gave Gods kendet, en Wie Hij is, Die tot u zegt: Geef Mij te drinken, zo zoudt gij van Hem hebben begeerd, en Hij zoude u levend water gegeven hebben.
- 11 De vrouw zeide tot Hem: Heere! Gij hebt niet om mede te putten, en de put is diep; van waar hebt Gij dan het levend water?
- 12 Zijt Gij meerder dan onze vader Jakob, die ons den put gegeven heeft, en hijzelf heeft daaruit gedronken, en zijn kinderen en zijn vee?
- 13 Jezus antwoordde, en zeide tot haar: Een ieder, die van dit water drinkt, zal wederom dorsten;
- 14 Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem geven zal, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.
- 15 De vrouw zeide tot Hem: Heere, geef mij dat water, opdat mij niet dorste, en ik hier niet *moet* komen, om te putten.

Enzovoort. De toepassing hiervan vinden we in Johannes 7...

Joh. 7: 37 En op den laatsten dag, *zijnde* de grote *dag* van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke.

Water is in het algemeen een beeld van Gods Woord.

Spraakwater = pleonasme.

Als je geen water in je mond hebt, kun je niet spreken. Het water uit de mond van God is Geest en leven. Voor zover er leven is, is dat door het Woord voortgebracht.

- 38 Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien.

Leven zal door de Knecht des HEEREN worden voortgebracht, door de Messias (Jes. 12: 3).

(En dit zeide Hij van den Geest, Denwelken ontvangen zouden, die in Hem geloven; want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was.)

Dit is 100% in strijd met de leer der drie-eenheid. De Heilige Geest was er nog niet zolang de Heere Jezus niet uit de dood was opgestaan. Dat water is een beeld van de Heilige Geest, Die er pas zou zijn ná de opstanding van de Heere Jezus uit de dood. Jezus is de Christus en Christus is de Gezalfde en de Gezalfde is de Heilige Geest.

Er is dus eeuwig leven beloofd. Dat leven zou beschikbaar komen via de Heere Jezus Christus. Vanuit het verleden is het beloofd voor de toekomst. Die toekomst is inmiddels aangebroken.

Vele uitspraken van de Heere Jezus, vooral in het Evangelie van Johannes, zijn prematuur. Het was zover nog niet, maar het zou snel aanbreken.

Aan bitter water ging je dood. De mannen van Abimélech lieten een bron graven bij Bershéba. Als anderen daar later terugkomen, blijkt die bron dichtgegooid te zijn door de Filistijnen. Izak moet ze weer openmaken. Bronnen zijn een beeld van de beloften die door God gedaan zijn. Wat is er beloofd? Water. Wat is de bron van onze toekomstverwachting? Het Woord van God.

In gedachten zie je Jakob naar Laban gaan. In de buurt is een bron. Komt daar een herderin aan die de kudde water moet geven. Dat gaat echter niet, want de bron is afgesloten door een steen. Dan wordt uitgelegd hoe dat zit. Wie zal de steen weggrollen? Dat doet deze huisman eventjes in z'n eentje, terwijl er anders een hele horde herders voor nodig is. Dat is een beeld van hoe de beloften die aan Abraham, Izak en Jakob gedaan zijn vervuld zouden worden. Als de bronnen zoek zijn, raakt men de beloften van God kwijt. Bronnen spelen een belangrijke rol in het leven van Abraham en Izak.

De Filistijnen zijn een beeld van de oude mens. Die heeft niets aan die bronnen en vergeet ze dus, of gooit ze dicht. De oude mens moet alles zelf doen. Dat zit ook in de Nederlandse volksaard. Zij hebben het weer in het Calvinisme geïntroduceerd.

De mens die onder de wet leeft raakt die bronnen helemaal kwijt, omdat hij op zichzelf gericht is. God heeft beloofd dat nieuw leven tot stand zou komen door Jezus Christus, maar dat vergeet je doordat je het te druk hebt met de wet.

Hier, op dat kleine stukje grond van Jakob, dat in bezit is gekomen van Efraïm, vraagt de Heere Jezus om drinken. 'Nou ja', zegt de Heer, 'als je het aan Mij gevraagd had, dan zou je nooit meer hebben hoeven terugkomen' (Joh. 7: 14).

Dat water komt uit de bron van Jakob, vererfd aan Jozef en via hem aan Efraïm. Hij vormt de kern van het tien stammenrijk, met als hoofdstad Samaria. Maar het hele gebied wordt ook Samaria genoemd. Het is Jeruzalem tegenover Samaria = de twee verschillende rijken.

Daar ben je hier in Johannes 4. Deze hele geschiedenis speelt zich bovendien af na hoofdstuk 3, waarin staat dat God Zijn Zoon gegeven heeft in Zijn verhoging en dus in Zijn opstanding (Joh. 3: 13 – 16). Hebr. 5 zegt dat Hij een oorzaak is van eeuwige zaligheid.

Joh. 4: 3 Zo verliet Hij Judéa, en ging wederom heen naar Galiléa.

Judéa ligt bij Jeruzalem, Galiléa rond de Westbank. Daar tussenin ligt Samaria. Daar moest Hij doorheen. Normaal gesproken ging men om Samaria heen, omdat Samaria bergachtig is. Waarom zou je over bergpassen gaan als je ook prima langs de rivier kunt reizen? Waarom moest de Heer door Samaria gaan? Het zou nu eenmaal zo gaan. De nieuwtestamentische zegeningen zouden niet bij Juda komen, maar bij de Gallische zee. Samaria was het voormalige gebied van de 10 stammen van Israël. Hij moest door Samaria, omdat ook dat een illustratie is van hoe het met Gods beloften gegaan is. Daar is een bron waar druk op staat. Daar kwamen de zegeningen terecht.

Wie zijn die Samaritanen? Zij zijn de vertegenwoordigers van de tien stammen van Israël. Die stammen waren uit het land verdwenen en in ballingschap terechtgekomen.

2 Kon. 17: 20 Zo verwierp de HEERE het ganse zaad van Israël, en bedrukte hen, en gaf ze in de hand der rovers, totdat Hij hen van Zijn aangezicht weggeworpen had.

21 Want Hij scheurde Israël van het huis van David af, en zij maakten Jeróbeam, den zoon van Nebat, koning; en Jeróbeam dreef Israël af van achter den HEERE, en hij deed ze een grote zonde zondigen.

22 Alzo wandelden de kinderen Israëls in alle zonden van Jeróbeam die hij gedaan had; zij weken daarvan niet af.

23 Totdat de HEERE Israël van Zijn aangezicht wegdeed, gelijk als Hij gesproken had door den dienst van al Zijn knechten, de profeten; alzo werd Israël weggevoerd uit zijn land naar Assyrië, tot op dezen dag.

Er woonde dus niemand meer in dat land. Iedereen werd gedeporteerd.

24 De koning nu van Assyrië bracht *volk* van Babel, en van Chuta, en van Avva, en van Hamath, en Sefarvâim, en

deed hen wonen in de steden van Samaria, in de plaatsen der kinderen Israëls; en zij namen Samaria erfelijk in, en woonden in haar steden.

Dat zijn verschillende nogal uit elkaar liggende gebieden. De Samaritanen waren dus buitenlanders die in dat gebied geplaatst werden.

- 25 En het geschiedde in het begin hunner woning aldaar, dat zij den HEERE niet vreesden; zo zond de HEERE leeuwen onder hen, die *enigen* van hen doodden.
- 26 Daarom spraken zij tot den koning van Assyrië, zeggende: De volken, die gij vervoerd hebt, en hebt doen wonen in de steden van Samaria, weten de wijze des Gods van het land niet; daarom heeft Hij leeuwen onder hen gezonden, en ziet, zij doden hen, dewijl zij niet weten de wijze des Gods van het land.

Ze weten niet hoe ze de God van het land moeten dienen.

- 27 Toen gebood de koning van Assyrië, zeggende: Brengt een der priesteren daarheen, die gijlieden van daar weggevoerd hebt, dat zij henentrekken, en wonen aldaar; en dat hij hun lere de wijze des Gods van het land.
- 28 Zo kwam een uit de priesteren, die zij van Samaria weggevoerd hadden, en woonde te Beth-El; en hij leerde hun, hoe zij den HEERE vrezen zouden.

Daaruit ontstond de religie van de Samaritanen. Die zogenaamde sekte der Samaritanen bestaat nog steeds.

Hoe dan ook, zij woonden daar in de plaats van de tien stammen. Ze hebben niet het hele Oude Testament, maar slechts de 5 boeken van Mozes. De grap daarvan is dat de meeste theologen geloven dat de 5 boeken van Mozes geschreven zijn in de Babylonische ballingschap. Die begon echter ruim een eeuw nadat de Samaritanen in Samaria gevestigd werden. Hoe kwamen die Samaritanen dan aan de 5 boeken van Mozes? Niet van de Joden, want tussen hen was de nodige rivaliteit.

De Samaritaanse vrouw stamt dus hoogstwaarschijnlijk niet van Abraham, Izak of Jakob af, maar de Samaritanen vertegenwoordigen op overdrachtelijke wijze de tien stammen. Zo wordt geïllustreerd hoe de zaligheid naar de heidenen gegaan is.

Hand. 1: 8 Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te

Jeruzalem, als in geheel Judéa en Samaria, tot aan het uiterste der aarde.

Dat gaat over de vervulling van de beloften die God aan Abraham, Izak en Jakob gedaan had. Dat komt allemaal bij elkaar op dat ene stukje grond dat Jakob doorgegeven had aan Efraïm.

Wat stelt dan die Samaritaanse vrouw voor en hoe heette ze? Ze stelt een heel volk voor, namelijk de 10 stammen van Israël en haar naam zou Maria kunnen zijn.

Joh. 4: 9 Zo zeide dan de Samaritaanse vrouw tot Hem: Hoe begeert Gij, Die een Jood zijt, van mij te drinken, die een Samaritaanse vrouw ben? Want de Joden houden geen gemeenschap met de Samaritanen.

Er is ook geen gemeenschap tussen de twee- en de tien stammen. Het is als met Jakob en Ezau, 20 jaar lang geen gemeenschap. Het is ook de tegenstelling tussen Ismaël en Izak; zij bestrijden elkaar het eerstgeboorterecht. In de koran zijn de Ismaëlieten de eerstgeborenen. Zij houden Abraham dan ook in ere. Beide volken zijn van elkaar afhankelijk en zijn in deze tijd zeker de meest gezegende volken ter wereld. Hoe dan ook, er is een strijd tussen die volken en dat blijft zo tot het einde toe.

Terug naar dat stukje grond. Als de Joden de zaligheid niet willen, dan gaat de zaligheid naar Samaria en via daar naar de rest van de wereld.

10 Jezus antwoordde en zeide tot haar: Indien gij de gave Gods kent, en Wie Hij is, Die tot u zegt: Geef Mij te drinken, zo zoudt gij van Hem hebben begeerd, en Hij zoude u levend water gegeven hebben.

De Zoon des mensen is prematuur de gave Gods.

11 De vrouw zeide tot Hem: Heere! Gij hebt niet om mede te putten, en de put is diep; van waar hebt Gij dan het levend water?

De vrouw vat het plat en horizontaal op.

12 Zijt Gij meerder dan onze vader Jakob, die ons den put gegeven heeft, en hijzelf heeft daaruit gedronken, en zijn kinderen en zijn vee?

Waarom is Jakob hun vader? Omdat ze geacht worden in de voetstappen van Jakob te lopen. De Heer bestrijdt het ook niet.

Heeft de Heer beter water dan Jakob?

- 13 Jezus antwoordde, en zeide tot haar: Een ieder, die van dit water drinkt, zal wederom dorsten;
- 14 Maar zo wie gedronken zal hebben van het water, dat Ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat Ik hem geven zal, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.

Dat is water als beeld van eeuwig leven. Heb je daar al van gedronken? Dat zou dan wel tijd worden!

- 15 De vrouw zeide tot Hem: Heere, geef mij dat water, opdat mij niet dorste, en ik hier niet *moet* komen, om te putten.
- 16 Jezus zeide tot haar: Ga heen, roep uw man, en kom hier.
- 17 De vrouw antwoordde en zeide: Ik heb geen man. Jezus zeide tot haar: Gij hebt wel gezegd: Ik heb geen man.
- 18 Want gij hebt vijf mannen gehad, en dien gij nu hebt, is uw man niet; dat hebt gij met waarheid gezegd.

De vrouw is een beeld van de tien stammen.

De vijf mannen zijn een beeld van de vijf boeken van Mozes. Het is een beeld van het volk dat andere mannen en goden diende.

- 19 De vrouw zeide tot Hem: Heere, ik zie, dat Gij een profeet zijt.

Dat had ze goed gezien, want de Heere Jezus was inderdaad een profeet. Hij sprak en deed wonderen, niet uit eigen kracht, maar uit Gods kracht.

- 20 Onze vaders hebben op dezen berg aangebeden; en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden.
- 21 Jezus zeide tot haar: Vrouw, geloof Mij, de ure komt, wanneer gijlieden, noch op dezen berg, noch te Jeruzalem, den Vader zult aanbidden.

In deze tegenwoordige tijd is die aanbidding niet aan plaats gebonden. In de toekomst echter zullen alle volken der aarde in Jeruzalem het Loofhuttenfeest

vieren. Nu is dat niet gebonden aan een locatie, omdat Gods werk in deze dagen immers verborgen is.

22 Gijlieden aanbidt, wat gij niet weet; wij aanbidden, wat wij weten; want de zaligheid is uit de Joden.

De kennis van de Samaritanen is heel beperkt, want zij hebben slechts de 5 boeken van Mozes.

23 Maar de ure komt, en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem *alzo* aanbidden.

24 God is Geest, en die Hem aanbidden, moeten *Hem* aanbidden in geest en waarheid.

Het gaat niet om uitwendige dingen, maar om wat in het hart van de mens is.

25 De vrouw zeide tot Hem: Ik weet, dat de Messias komt (Die genaamd wordt Christus); wanneer Die zal gekomen zijn, zo zal Hij ons alle dingen verkondigen.

In de boeken van Mozes vind je wel al de beloften. Er zou ook een Profeet als Mozes komen. Mozes heeft dus kennelijk niet alle dingen gesproken, maar deze Profeet zal dat wel doen, ook de verborgen dingen. Zie Deut. 29: 29.

Mozes had op de berg veel gezien, maar moest z'n mond daarover houden. In plaats daarvan moest hij de dingen die hij gezien had uitbeelden in de tabernakel. Daarmee wordt verborgen waarheid uitgedrukt. Dat is typologie, omdat het kunstmatig gemaakt wordt. De andere dingen zijn symboliek.

Deze vrouw kent de belofte van de komst van die ene Persoon Die alles zou openbaren. Zij ontleent dat aan Deut. 18: 15 en herkent de Heere Jezus als de Messias. Kennelijk wist ze ook wel wanneer Hij zo ongeveer moest komen. Deze vrouw wordt meestal als slecht afgeschilderd, maar je zou haar juist hoog achten, want ze stelt wel heel goede vragen.

26 Jezus zeide tot haar: Ik ben het, Die met u spreek.

27 En daarop kwamen Zijn discipelen en verwonderden zich, dat Hij met een vrouw sprak. Nochtans zeide niemand: Wat vraagt Gij, of: Wat spreekt Gij met haar?

Dit gaat buiten de discipelen en buiten de Joden en buiten de attentie van de wereld om.

28 Zo verliet de vrouw dan haar watervat, en ging heen in de stad en zeide tot de lieden:

Dat vat was om voor zichzelf te zorgen; dat had ze nu helemaal niet meer nodig, zodat ze het gerust achter kon laten.

29 Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft alles, wat ik gedaan heb; is Deze niet de Christus?

30 Zij dan gingen uit de stad, en kwamen tot Hem.

Zij herkende Hem als de Christus, op grond van de teksten uit Deuteronomium.

39 En velen der Samaritanen uit die stad geloofden in Hem, om het woord der vrouw, die getuigde: Hij heeft mij gezegd alles, wat ik gedaan heb.

Hij openbaarde verborgen dingen. Dat doet Christus, ook vandaag, door de Geest.

40 Als dan de Samaritanen tot Hem gekomen waren, baden zij Hem, dat Hij bij hen bleef; en Hij bleef aldaar twee dagen.

2 dagen = 2000 jaar.

41 En er geloofden er veel meer om Zijns woords wil.

Zij geloofden in Zijn Woord.

42 En zeiden tot de vrouw: Wij geloven niet meer om uws zeggens wil; want wijzelfven hebben *Hem* gehoord, en weten, dat Deze waarlijk is de Christus, de Zaligmaker der wereld.

Want de zaligheid gaat van de Joden naar de 10 stammen en van daaruit naar de hele wereld. Dat gebeurde primair vanuit Brittannië. Eerst door Jozef van Arimathéa. Zo is het Evangelie de hele wereld overgegaan. Nu nog steeds, vanuit Londen en in de tweede plaats vanuit Amerika.

David Camaron, de premier van Engeland zei onlangs (2015) dat Engeland een christelijke natie is en christelijke waarden uitdraagt. In Londen worden Bijbels

in bijna alle talen van de wereld uitgegeven. Vanuit Jozef wordt het Evangelie verspreid over de hele wereld.

Het verhaal herhaalt zich

Abraham komt met zijn familie aan in Kanaän en vestigt zich in Sichem.

- Gen. 12: 9 Daarna vertrok Abram, gaande en trekkende naar het zuiden.
- 10 En er was honger in dat land; zo toog Abram af naar Egypte, om daar als een vreemdeling te verkeren, dewijl de honger zwaar was in dat land.

Later gebeurde dat weer, maar dan met de familie van Jakob.
Hoe is het mogelijk dat er honger is in het land van melk en honing? Het is de bedoeling dat we daarvan leren.

Ze trokken af. Egypte wordt geacht een lagere plaats te zijn; van daaruit trek je op, naar bijvoorbeeld Jeruzalem. Eigenlijk zou je niet op zo'n lage plaats moeten zijn, maar als je daar dan toch moet zijn, is het belangrijk dat je er als vreemdeling verblijft.

- 11 En het geschiedde, als hij naderde, om in Egypte te komen, dat hij zeide tot Sarai, zijn huisvrouw: Zie toch, ik weet, dat gij een vrouw zijt, schoon van aangezicht.
- 12 En het zal geschieden, als u de Egyptenaars zullen zien, zo zullen zij zeggen: Dat is zijn huisvrouw; en zij zullen mij doden, en u in het leven behouden.
- 13 Zeg toch: Gij zijt mijn zuster; opdat het mij wel ga om u, en mijn ziel om uwentwil leve.
- 14 En het geschiedde, als Abram in Egypte kwam, dat de Egyptenaars deze vrouw zagen, dat zij zeer schoon was.
- 15 Ook zagen haar de vorsten van Faraö, en prezen haar bij Faraö; en die vrouw werd weggenomen naar het huis van Faraö.
- 16 En hij deed Abram goed, om harentwil; zodat hij had schapen, en runderen, en ezelen, en knechten, en maagden, en ezelingen, en kemelen.

Zo ging dat toen en zo gaat dat nu nog steeds.

- 17 Maar de HEERE plaagde Faraö met grote plagen, ook zijn huis, ter oorzaak van Sarai, Abrams huisvrouw.

- 18 Toen riep Faraö Abram, en zeide: Wat is dit, *dat* gij mij gedaan hebt? waarom hebt gij mij niet te kennen gegeven, dat zij uw huisvrouw is?

Faraö begreep kennelijk hoe de zaak in elkaar stak.

- 19 Waarom hebt gij gezegd: Zij is mijn zuster; zodat ik haar tot een vrouw zou genomen hebben? en nu, zie, daar is uw huisvrouw; neem *haar* en ga henen!

Weg wezen!

- 20 En Faraö gebod *zijn* mannen vanwege hem, en zij geleidden hem, en zijn huisvrouw, en alles wat hij had.

Het vreemde van het verhaal is dat we in Genesis 20 precies hetzelfde verhaal vinden, maar dan in Gerar.

- Gen. 20: 1 En Abraham reisde van daar naar het land van het zuiden, en woonde tussen Kades en tussen Sur; en hij verkeerde als vreemdeling te Gerar.
- 2 Als nu Abraham van Sara, zijn huisvrouw, gezegd had: Zij is mijn zuster, zo zond Abimélech, de koning van Gerar, en nam Sara weg.

Dit was iets minder ver naar het zuiden. Bij Izak heet die koning Abimélech, de koning der Filistijnen. Dat moet je er hier dus bij denken.

- 3 Maar God kwam tot Abimélech in een droom des nachts, en Hij zeide tot hem: Zie, gij zijt dood om der vrouwe wil, die gij weggenomen hebt; want zij is met een man getrouwd.

Misschien had de Faraö ook wel een droom gehad, want een beetje Faraö droomt.

- 7 Zo geef dan nu dezes mans huisvrouw weder; want hij is een profeet, en hij zal voor u bidden, opdat gij leeft; maar zo gij haar niet wedergeeft, weet, dat gij voorzeker sterven zult, gij, en al wat uwes is!

Abraham is dus een profeet!

- 12 En ook is zij waarlijk mijn zuster; zij is mijns vaders dochter, maar niet mijner moeders dochter; en zij is mij ter vrouwe geworden.
- 13 En het is geschied, als God mij uit mijns vaders huis deed dwalen, zo sprak ik tot haar: Dit zij uw weldadigheid, die gij bij mijn doen zult; aan alle plaatsen waar wij komen zullen, zeg van mij: Hij is mijn broeder!
- 14 Toen nam Abimélech schapen en runderen, ook dienstknechten en dienstmaagden, en gaf dezelve aan Abraham; en hij gaf hem Sara zijn huisvrouw weder.
- 15 En Abimélech zeide: Zie, mijn land is voor uw aangezicht; woon, waar het goed is in uw ogen.
- 16 En tot Sara zeide hij: Zie, ik heb uw broeder duizend zilverlingen gegeven; zie, hij zij u een deksel der ogen, allen, die met u zijn, ja, bij allen, en wees geleerd.
- 17 En Abraham bad tot God; en God genas Abimélech, en zijn huisvrouw, en zijn dienstmaagden, zodat zij baarden.
- 18 Want de HEERE had al de baarmoeders van het huis van Abimélech ganselijk toegesloten, ter oorzake van Sara, Abrahams huisvrouw.

En wederom, in Genesis 26 vinden we nogmaals dit verhaal.

Gen. 26: 1 En er was honger in dat land, behalve den eersten honger, die in de dagen van Abraham geweest was; daarom toog Izak tot Abimélech, den koning der Filistijnen, naar Gerar.

Er was honger in dat land en maak het verhaal verder maar af.

Het verhaal herhaalt zich. Het is een systeem, een motief, dat zich herhaalt, net als in de muziek. Dingen die steeds terugkomen ga je herkennen en dat maakt het gemakkelijk. De Bijbel gebruikt dat.

Dat zie je ook bij het eerstgeboorterecht enzovoort. Het zijn vaste patronen die zich herhalen. Het zijn aparte geschiedenissen, maar toch hetzelfde.

Abimélech is een titel, net als Farao een titel is.

Abimélech = mijn vader is koning.

Gerar = het land der Filistijnen.

Dat is het land waar je doorheen reist als je naar Egypte gaat en andersom. Israël mocht daar bij de uittocht uit Egypte niet langs, maar moest via de Schelfzee = de Golf van Akaba.

Schelfzee is geen juiste vertaling; het gaat om wier. 'de banden der zee' is hetzelfde woord. De Schelfzee is te diep om er riet langs te laten groeien.

In ieder geval vind je ook in Genesis 26 hetzelfde verhaal. Ook Rebekka is de zuster van Izak, hoewel zij zijn volle nicht was.

- 2 En de HEERE verscheen hem en zeide: Trek niet af naar Egypte; woon in het land, dat Ik u aanzeggen zal;
- 3 Woon als vreemdeling in dat land, en Ik zal met u zijn, en zal u zegenen; want aan u en uw zaad zal Ik al deze landen geven, en Ik zal den eed bevestigen, dien Ik Abraham uw vader gezworen heb.

Hier worden al die beloften weer gedaan. Het wordt er bij ons ingeramd. De Heer zál die beloften vervullen.

- 4 En Ik zal uw zaad vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en zal aan uw zaad al deze landen geven; en in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde.
- 5 Daarom dat Abraham Mijn stem gehoorzaam geweest is, en heeft onderhouden Mijn bevel, Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten.

De beloften zijn onvoorwaardelijk. God beloofde dingen, nadat Abraham Gods geboden had gehoorzaamd.

- 6 Alzo woonde Izak te Gerar.
- 7 En als de mannen van die plaats hem vraagden van zijn huisvrouw, zeide hij: Zij is mijn zuster; want hij vreesde te zeggen, mijn huisvrouw; opdat mij misschien, *zeide hij*, de mannen dezer plaats niet zullen doden, om Rebekka; want zij was schoon van aangezicht.

Rebekka was schoon van aangezicht = van de buitenkant.
Het aangezicht van God = de buitenkant van God, ook wel vertaald met 'de achterste delen', of 'de achterkant'. In het Oude Testament is dat Jehovah, in het Nieuwe Testament Christus.

- 8 En het geschiedde, als hij een langen tijd daar geweest was, dat Abimélech, de koning der Filistijnen, ten venster uitkeek, en hij zag, dat, ziet, Izak was jokkende met Rebekka zijn huisvrouw.

Jokken = to joke = gekheid maken, of wat je er in dit geval maar onder verstaan moet.

- 9 Toen riep Abimélech Izak, en zeide: Voorwaar, zie, zij is uw huisvrouw! hoe hebt gij dan gezegd: Zij is mijn zuster? En Izak zeide tot hem: Want ik zeide: Dat ik niet misschien om harentwil sterve.
- 10 En Abimélech zeide: Wat is dit, *dat* gij ons gedaan hebt? Lichtelijk had een van dit volk bij uw huisvrouw gelegen, zodat gij een schuld over ons gebracht zoudt hebben.
- 11 En Abimélech gebod het ganse volk, zeggende: Zo wie deze man of zijn huisvrouw aanroert, zal voorzeker gedood worden.
- 12 En Izak zaaide in datzelve land, en hij vond in datzelve land honderd maten; want de HEERE zegende hem.
- 13 En die man werd groot, ja, hij werd doorgaans groter, totdat hij zeer groot geworden was.
- 14 En hij had bezitting van schapen, en bezitting van runderen, en groot gezin; zodat hem de Filistijnen benijdden.

Eén en hetzelfde verhaal herhaalt zich. De drager van de beloften gaat naar Egypte en raakt daar zijn vrouw kwijt, maar krijgt haar later terug. Daarna nog twee keer, maar nu bij de Filistijnen.

In deze geschiedenis heb je naast Abraham en zijn familie nog twee verdiepingen: Egypte en de Filistijnen; net als achter Abraham nog twee verdiepingen zitten: Haran en Nahor.

Die drie achter elkaar kom je in de Bijbel steeds tegen.

In Egypte ga je dood = Haran. Alle eerstgeborenen van Egypte gaan dood, inclusief die van de Farao. Dat was de ondergang van het Middenrijk. Het hele Rijk ging ten onder. Israël trok eruit en kwam onderweg de Amalekieten tegen, waartegen ze een hele dag vochten. De Amalekieten trokken daarna verder naar Egypte, waar ze dat Rijk overnamen. Wij kennen ze als de Hyksos. In de volgende paar honderd jaar hoor je niets meer over Egypte, maar wel over de Amalekieten.

Twee lijnen dus, die van Egypte en van de Filistijnen: Haran en Nahor.

Beide zijn ze een uitbeelding van de oude mens.

Israël is óf afkomstig uit Syrië, óf uit Egypte.

Egypte speelde waarschijnlijk al een belangrijke rol in de dagen van voor Abraham, zelfs al vóór de dagen van Genesis 1 (denk ook aan de sfinx, die geacht wordt uit die vorige wereld afkomstig te zijn).

Egypte vertegenwoordigt de oude schepping. Dit wordt geïllustreerd door het ieder jaar weer onder water komen van het land.

Mesopotámië vertegenwoordigt eveneens de oude schepping. Zoals in Egypte de bronnen van de Nijl verborgen zijn (dat is mystiek, omdat het te maken heeft met de vorige wereld), zo stromen in het tweestromenland twee rivieren min of meer parallel van de bergen af naar beneden en komen in de Perzische Golf terecht. Tussen die rivieren is het nog een beetje groen. Ook daar is hun leven afhankelijk van het water van de rivieren.

In beide landen bouwen ze met tichelen: voorraadschuren en torens. Het bakken van tichelen is uitgevonden in Babel (zie torenbouw van Babel). Israëel komt in Egypte in slavernij terecht. Logisch, want in de wereld, waar Egypte een beeld van is, leef je in slavernij. Je moet hard werken om het één en ander voor elkaar te krijgen en in stand te houden. Zo werkt dat in de natuur. De samenleving waarvan je deel uitmaakt brengt verantwoordelijkheden met zich mee, maar uiteindelijk leidt het allemaal tot niets.

Tichelen strijken = schaven, glad maken.

Tichelen strijken staat voor religie.

Religie = rigare = binden.

De mens legt zichzelf van alles op en laat zich ook van alles opleggen.

Tichelen strijken is dus religie; daarom mochten altaren ook beslist niet van tichelen gemaakt worden.

Zowel Babel als Egypte speelden in de oude wereld een belangrijke rol.

Er is nog zo'n plaats, ook aan een rivier, op de laagste plaats op aarde: Jericho.

Die stad wordt beschouwd als de oudste op aarde.

Men zit een beetje met Jericho in de maag, want daar zitten zoveel bouwlagen onder de grond dat ze niet alle lagen kunnen plaatsen in de geschiedenis van deze wereld. Grote kans dus dat de onderste lagen uit de vorige wereld afkomstig zijn.

Jericho mocht na de verwoesting door Jozua nooit herbouwd worden, maar binnen de kortste keren werd het herbouwd.

In Jericho is ook van alles mis: bedorven bronnen, veel blinden, mensen in bomen (Zachéüs). Je komt er voorbij op weg naar Jeruzalem, maar als je Jericho verlaat, kom je in rovershanden terecht.

Jericho had er niet mogen zijn, want die stad is een beeld van de oude schepping, waarover een oordeel kwam door de dood en opstanding van de Heere Jezus Christus. Volgens het recht van God is de wereld namelijk dood en

bestaat niet meer. Babel is er niet meer: dood. Haran is er niet meer: dood, maar toch is hij er nog, via Milka en Lot. Zij leven in de volgende generatie voort. Er zit toch iets in van die oude wereld. Die wereld mag dan dood en begraven zijn, toch leeft die voort.

Egypte leeft, hoewel dood, voort in de Filistijnen. Toch hoor je niet naar de Filistijnen te gaan. Egypte is de geoordeelde oude wereld, maar de oude mens (de Filistijnen, Abimélech) is er nog en duikt steeds weer op.

Als de Filistijnen opduiken, raak je van alles kwijt, waaronder je vrouw. Als je de kant van de oude wereld opgaat, kom je terecht bij je oude mens, die de macht overneemt.

Onze lichamen zouden echter gebruikt worden voor onze dienst aan God. Het vrouwelijke zou ondergeschikt zijn en ter beschikking van God gesteld worden.

Sarah en Rebekka zouden voor nageslacht zorgen. Daartoe zijn ze gered uit die oude familie. Zij staan ter beschikking van degenen die werkelijk de dragers van Gods beloften zijn. Er is dus geen denken aan teruggaan naar Haran of Egypte. Ons lichaam wordt ook niet uitgepland, opdat het ons zou helpen in ons oude leven, maar het is precies andersom.

Kerst is het grote christelijke feest geworden, omdat het illustreert dat God met ons is: klein genoeg om Hem te manipuleren. Pasen daarentegen gaat over de grote Koning, aan Wie je je zou onderwerpen. De Heer is inderdaad met ons, maar dat is zo, omdat wij zouden zijn waar Hij is. Hij heeft ons daartoe tot Zich genomen, opdat wij nú zouden naderen tot de troon der genade.

De hele mensheid is dood; niettemin leeft iedereen nog. Dat is niet meer Haran in Ur, maar Nahor in Haran. De familie moet eruit, op weg naar het beloofde land. De prediking van het Evangelie houdt in dat je, ondanks dat je dood bent (Ur), je zou melden bij Abraham en zijn familie en op weg gaat naar Kanaän, het beloofde land.

Egypte is geoordeeld. Je moet daaruit, maar als je daaruit verlost bent, dan kom je in de woestijn. Daar wordt je leven bedreigd. Het is ook niet de bedoeling om daar te blijven hangen, maar zo snel mogelijk op weg te gaan naar Hem.

In het land der Filistijnen raak je je kracht kwijt. Als je daar echt in opgaat, zoals Simson deed, dan gaat het verkeerd.

Onze roots liggen in Ur, in de oude wereld, in Egypte. Dat is een gedane zaak die geen keer neemt. Dat is het verleden. Het heden is het land der Filistijnen met Abimélech, die koning over ons wil zijn. Dat is Nahor (denk aan Milka = melech = koning) zij stamt van Haran af, de oude wereld, maar is de moeder van deze wereld.

Wij maken geen plan voor ons geestelijk leven, maar wachten tot er iemand van de familie van Abraham komt om je op te halen. Wij stellen ons ter beschikking. Dan komt er iemand die zegt: 'Kom er maar uit, want je hoort hier niet'.

De oude mens is gestorven, niettemin leven we en zouden onze lichamen stellen tot wapenen der gerechtigheid. Ook daarin zie je alle drie fasen.

Haran, Nahor en Abraham in het Nieuwe Testament

In Rom. 5: 1 staat dat we gerechtvaardigd zijn door het geloof.

- Rom. 6: 11 Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere.
- 12 Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelven *lichaams*.

Het gaat hier over de vergelijking tussen de eerste- en de tweede Adam. De eerste is een voorbeeld van Degene Die komen zal (eerste lijn). De tweede lijn is die van Christus.

In Rom. 5 vanaf vers 12 worden zeven vergelijkingen gemaakt tussen Adam en Christus. Van nature maken we deel uit van de eerste Adam, maar door geloof van de tweede Adam = Christus (1 Kor. 15: 45 – 47).

De lijn van Haran liep helemaal dood. Toch was er iets uit Haran (Milka en Sarai, dat daaraan onttrokken werd. Wij worden geacht geen deel meer uit te maken van de eerste Adam, maar wel van de Tweede. Wij waren in Adam en zijn in Christus (zie ook Ef. 1: 3). En als dit zo is, dan is Kol. 3: 1 – 3 van toepassing.

- Kol. 3: 1 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de *rechterhand* Gods.
- 2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.
- 3 Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God.

Rom. 5: 21 Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot den dood, alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere.

Dat eerste met betrekking tot de oude mens, want de zonde heerst over de natuurlijke mens. Genade echter heerst over de gelovige, de nieuwe mens.

Rom. 6: 14 Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

Als je beheerst wordt door de wet, dan word je beheerst door de zonde. Het gaat over heerschappij.

Saul is een type van de wet, door God gegeven en door God weggenomen. Saul probeerde de Filistijnen (de oude mens) te verslaan, maar slaagde daar niet in. Het werd uiteindelijk zelfs zijn dood. Als je met de wet in de hand de oude mens probeert te verslaan, dan delf je het onderspit. Het is ook volstrekt niet nodig, want toen de Heer stierf is het handschrift (de wet), dat tegen ons was, uitgewist (Kol. 2: 14). Sindsdien heerst de genade (troon der genade). Als de genade heerst, maakt het niet uit of je veel of weinig zondigt, want God is toch wel genadig.

We kunnen dus zomaar zondigen; we hoeven ons er immers niets van aan te trekken, want God doet dat ook niet. Sommigen vinden dat maar makkelijk. Nou, doe het dan maar eens.

15 Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet zijn onder de wet, maar onder de genade? Dat zij verre.

De oude mens is dood voor God. Dat wordt vaak als dekmantel gebruikt voor het zondigen. Maar, is dat de bedoeling? Dat zij verre zelfs.

16 Weet gij niet, dat wien gij uzelf stelt tot dienstknechten der gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt desgenen, dien gij gehoorzaamt, óf der zonde tot den dood, óf der gehoorzaamheid tot gerechtigheid?

Zonde = missen.

Je zit dan ook zonder. Als je iets laat vallen en het is kapot, dan is dat zonde. Zonde is een macht in ons leven. De zonde heerst. In juridische zin echter zijn wij dood voor de zonde en iemand die dood is, is geen zondaar meer (zie vers 7).

De Heere Jezus Christus stierf rechtens voor heel de mensheid. Daarom kan de zonde ook geen macht meer over ons hebben, de zonde scheidt de mens niet meer van God.

De zonde was Gods probleem. God was ons kwijt, maar Hij heeft Zelf dat probleem opgelost. Niet door te sterven, want als je gestorven bent, dan ben je verloren. Hij heeft dat probleem opgelost door Zijn opstanding uit de dood. Wie daarin gelooft heeft eeuwig leven.

Alle mensen hebben deel aan het kruis, want Hij was het Lam Gods Dat de zonden der wereld wegdroeg (Joh.1: 29). Eén is voor allen gestorven en dus zijn allen gestorven (2 Kor. 5: 15). Daarom zegt Hij: 'Sta op!'. Kan dat niet? Wel, de Heer zegt het en het gebeurt. Je kunt genezen worden, maar je moet wel willen. Het probleem is dat de meeste mensen niet genezen willen worden. Anderen laten zich nog wel genezen, maar als de Heer vervolgens zegt: 'Volg Mij', dan geven ze niet thuis.

Rom. 6: 1 Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde?
2 Dat zij verre. Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven?

Dat is uiteraard niet de bedoeling. Ook niet uit dankbaarheid. Je blijft namelijk in de zonde als je uit dankbaarheid onder de wet gaat leven. Daar had de Heer je net van verlost!

3 Of weet gij niet, dat zovelen wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?

Doop = eenwording met.

Er wordt terug verwezen naar het vorige hoofdstuk. We hebben geen deel meer aan de oude mens, omdat we met Christus gestorven zijn. Wij zijn dood voor God.

Dood = verbroken gemeenschap; geen contact dus met God.

Waartoe was dat? Opdat we zouden blijven zondigen? Nee!

4 Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwheid des levens wandelen zouden.

Want de Vader heeft Christus uit de doden opgewekt, opdat Hij daarna de Vader zou verheerlijken. Als wij nu opgewekt zijn en in Hem gedoopt zijn, dan zijn wij dus wedergeboren, opdat God in onze levens verheerlijkt zou worden. Wij zouden in nieuwheid des levens wandelen, omdat Christus dat ook doet en daardoor de Vader verheerlijkt wordt.

5 Want indien wij één plant met Hem geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn *in de gelijkmaking Zijner* opstanding.

Paulus legt het nóg een keer uit. Als we dan deel hebben aan Zijn dood, dan vloeit daar logischerwijs uit voort (zullen), dat als we opgestaan zijn, wij ook één met Hem zijn.

- 6 Dit wetende, dat onze oude mens met *Hem* gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.

De oude mens kan de zonde niet meer dienen, omdat die gestorven is.

- 7 Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde.
8 Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven.
9 Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem.

Als we met Hem gestorven zijn en levend geworden zijn, dan heerst de dood niet meer over ons.

- Rom. 8: 11 En indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, Die in u woont.

Weer 'zullen' = logischerwijs.

'Zullen' gaat niet over de toekomst, maar over het heden. Sterfelijke lichamen zijn heus levende lichamen. Dode lichamen leven echt niet.

Hij heeft opnieuw Zijn adem (Geest) in ons geblazen. Nu niet Die uit Genesis 1, maar leven van een nieuwe schepping. Daardoor wordt dat oude lichaam beschouwd als levend voor God. Het is wel de oude mens, maar Hij heeft het eraan onttrokken en een nieuwe functie gegeven. Daarom staat er ook...

- Rom. 12: 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige *en* Gode welbehagelijke offerande, *welke is* uw redelijke godsdienst.

Dat lichaam was niet heilig en ook niet Gode welbehagelijk, maar er is wat aan veranderd, omdat door wedergeboorte Zijn leven daarin gekomen is. Hij heeft dat lichaam gewijd aan de dienst aan God.

Heiligen = helen. Waar de zonde in was, is weer heel gemaakt. De communicatie was verbroken, maar is hersteld.

De gemeenschap met de Heer kan door niets verbroken worden. Als mensen zeggen dat dit wel kan, dan geloven ze de Bijbel niet. Een wedergeboren mens kan ook niet meer verloren gaan. Eeuwig leven = eeuwig leven. Ga niet af op mensen die niet geloven.

De geschiedenis van Abraham begint in Ur met de dood van Haran. Hij is er niet meer. Toch leeft Haran voort via Abraham en Nahor, doordat zij getrouwd zijn met de dochters van Haran.

Je bent voor de zonde dood, maar voor God levend gemaakt. De breuk is hersteld. Wij spreken tot Hem en Hij spreekt tot ons. Omdat we Gode levend gemaakt zijn staan we in de dienst van God. Wij zijn Zijn eigendom, Zijn slaaf. Zo wordt dat wat dood was nuttig gemaakt voor God. Zo leeft Haran voort via Milka.

Met andere woorden, God heeft ons levend gemaakt, opdat wij beschikbaar zouden zijn voor Zijn werk. Dat werk is niet Nahor in stand houden, maar Abraham. Wij zijn dood (Haran), maar God heeft ons levend gemaakt (Milka en Sarai). De bedoeling is dat dat gebruikt wordt voor het werk van God (Abraham).

De vraag is of je de Heer wilt dienen. Dat zou namelijk het doel van je leven behoren te zijn.

We hebben de Heer helemaal niet nodig in ons leven. Het is andersom; 'Mij wil de Heiland gebruiken'. Je laat Nahor achter, weliswaar levend en wel, maar in Haran. God wil ons nu gebruiken voor de opbouw van Zijn Gemeente. Daarin worden de beloften van God vervuld. Niet door en in de wet, maar in de opstanding. Het gaat om de nieuwe mens, de oude mens wordt daarin gebruikt.

God werkt een plan uit en geeft ons de genade, dat we alles wat we doen voor God kunnen doen.

Rom. 8: 28 En wij weten, dat degenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, *namelijk* degenen, die naar *Zijn* voornemen geroepen zijn.

Voor wie? Voor degenen die God liefhebben. Dat gaat niet over emotie. Liefhebben = dienen, in de praktijk beschikbaar zijn. Dat is dus een actieve bezigheid.

Wij staan in Zijn dienst. Hoe dat er uitziet? We zouden in de eerst plaats Zijn Woord in onze harten laten planten. In de tweede plaats kan, als dat eerste

gebeurd is, dat Woord via onze lippen weer naar buiten komen. En dat dat Woord een uitwerking heeft in onze praktische levens.

Je leven zomaar aan de Heer geven gaat niet. Je zult eerst tot geloof moeten komen. Dan krijg je leven van de Heer. Dát leven geef je vervolgens aan de Heer. Dat is niet Haran, maar Nahor. In die dienst zorg je in de eerste plaats voor je eigen gezin, daarna voor je medegelovigen. Daarin dien je ook de Heer.

Voorbeelden in het geloof

Wij zijn in hope zalig geworden en worden geacht onderweg te zijn naar onze erfenis, die wij bij de verlossing van ons lichaam zullen ontvangen. Om voor die erfenis in aanmerking te komen is het de bedoeling dat je in dit leven trouw bent aan de Heer, dat je in Hem gelooft en Zijn Woord voor waar houdt.

Hoe ziet zo'n leven in geloof er in de praktijk uit? Je kunt dat niet in regels en wetten vatten, vandaar dat in Hebrëen 11 en 12 ons enige gelovigen worden voorgehouden, die we als voorbeeld kunnen beschouwen.

Kinderen laten zich ook door voorbeelden opvoeden; voor gelovigen werkt dat net zo. Ons grootste voorbeeld is de Heere Jezus Christus. Hij heeft gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij geleden heeft, onze zaligheid ligt dan ook vast in Christus Jezus. Als Hij geen Gelovige was, dan zou Hij Zijn weg nooit gegaan zijn en zou er nooit zaligheid tot stand gekomen zijn. Zaligheid is uit het geloof van Jezus Christus en komt tot allen die geloven.

Naast Hem hebben we nog een aantal 'geloofshelden' uit het Oude Testament. Daar zitten er verschillende bij uit de koninklijke familie.

Hebr. 11: 4 Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande geofferd dan Kaïn, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, also God over zijn gave getuigenis gaf; en door hetzelfde *geloof* spreekt hij nog, nadat hij gestorven is.

Er was weliswaar niemand rechtvaardig, maar door hun geloof werden er wel mensen rechtvaardig gerekend.

Kaïn bracht een offer van de vrucht van het land, terwijl Abel de eerstgeborene van zijn schapen offerde. Het offer van Abel werd aangenomen, maar dat van Kaïn niet. Waarom niet?

Zonder bloedstorting geen vergeving (Hebr. 9: 22). Je zou dus denken dat het daaraan gelegen heeft, want bij het offer van Kaïn werd geen bloed gestort. Maar daar gaat het hier niet over. Hun offers kwamen overeen met het offer van de eerstelingengarf, of het spijsoffer. Het zat hem niet in de aard van het offer, maar of het met geloof gebracht werd.

Het offer van Kaïn brandde niet, want het was de bedoeling dat de Heer dat offer in de brand stak, net zoals Hij deed bij de inwijding van de tempel en op de Karmel, toen Elía daar offerde. De Heer hoefde echter het offer van Kaïn niet, omdat het niet met het geloof gebracht was. Dáárom was Abels offer meerder.

Abel = beeld van de Heere Jezus;

Kaïn = beeld van het Joodse volk, met z'n eigen werken. Kennelijk was Kaïn wel religieus, want anders zou hij helemaal geen offer gebracht hebben. Hij was echter volstrekt ongelovig.

- Hebr. 11: 5 Door het geloof is Enoch weggenomen geweest, opdat hij den dood niet zou zien; en hij werd niet gevonden, daarom dat hem God weggenomen had; want vóór zijn wegneming heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde.
- 6 Maar zonder geloof is het onmogelijk *Gode* te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken.
- 7 Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen, die nog niet gezien werden, *en* bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin; door welke *ark* hij de wereld heeft veroordeeld; en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid, die naar het geloof is.

Geloof is vertrouwen op wat meegedeeld is. God spreekt per definitie over de toekomst, hoe het vanaf hier verder zou gaan.

Bevreesd = rekening gehouden met;

Veroordeeld – achter zich gelaten. Noach wist dat het op termijn zou gaan regenen, trok daaruit z'n conclusies en bouwde de ark. Hij geloofde dus in het Woord van God.

- 8 Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.

Hem was een Eldorado beloofd. Dat idee vind je over de hele wereld terug. Er zijn twee manieren van leven: óf je leeft volgens bepaalde tradities, wetten en regels, houdt je daaraan en merkt wel wat de uitkomst zal zijn, óf je leeft een leven in vrijheid. Dan emigreer je bijvoorbeeld naar Frankrijk, om daar in vrijheid te leven. Dat kan alleen maar als je een doel hebt, zonder doel geen vrijheid. Dat doel heeft men in het christendom niet meer. Alle profetische

woord is op één of andere manier weggeredeneerd. Wat overgebleven is, is wet.

Vrijheid bestaat dus niet, behalve wanneer je een doel hebt om voor te leven. Wet is voor kinderen; zij weten immers niet waarnaar ze onderweg zijn. Gelukkig geeft de Bijbel ons een doel in ons leven. God heeft ons immers geroepen tot zoonstelling!

Als je een vrije christen bent, probeert men je altijd meteen ergens in onder te brengen, zodat je alsnog gebonden wordt. Vrijheid wordt niet getolereerd. Zo ging het ook in de dagen van de reformatie. Of men stapte uit de kerk, óf men werd eruit gebonjourd. Al die mensen bonden zich al snel weer, door allerlei statuten en dergelijke op te stellen enzovoort.

Wij horen er niet bij, want wij zijn niet religieus. Wij zijn Zijn eigendom, want Hij heeft ons gekocht met Zijn bloed. Wij zijn individuen, eenlingen. Wat de wereld daarvan zegt is verder totaal niet interessant. Henoach, Noach en Abraham waren ook eenlingen en trokken zich eveneens niets van hun omgeving aan.

- 9 Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte, als in een vreemd *land*, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die mede-erfgenamen waren derzelfde belofte.
- 10 Want hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is.

Wat verwachtte Abraham? Het land dat hij zou krijgen, of het volk dat uit hem voort zou komen, of de wederkomst van Christus, Die Israël zou terug verzamelen? Hij verwachtte het Koninkrijk van Christus, zoals dat beschreven is in Openbaring 21 en 22.

Een stad met fundamenten = een stad die niet wankelt. Hier gaat het over een Koninkrijk. In dat Koninkrijk is geen sprake van opgaan, blinken en verzinken.

- 11 Door het geloof heeft ook Sara zelve kracht ontvangen, om zaad te geven, en boven den tijd *haars* ouderdoms heeft zij gebaar; overmits zij Hem trouw heeft geacht, Die het beloofd had.

Het was uitdrukkelijk onmogelijk. Sarah kon niet baren, net zo min als Rebekka. Waar komt dan dat volk Israël vandaan? Het moet wel zo gegaan zijn als in de Bijbel omschreven. Voortkomend uit onvruchtbare vrouwen en dan ook nog afkomstig uit Haran.

- 12 Daarmee zijn ook van één, en dat een verstorvene, *zovelen* in menigte geboren, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is, hetwelk ontalrijk is.

Geloof is de oorzaak en oorsprong van deze zegeningen.

- 13 Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.

Het ging niet maar over hun leven, maar dat God daaruit zou voortbrengen en dat ze uiteindelijk uit de dood zouden opstaan. Niettemin waren ze niet op zichzelf gericht. Het waren ook geen beloften voor Haran, noch voor Nahor, maar voor Abraham. Geen beloften voor ons oude leven, maar voor ons geestelijk leven.

God heeft ons gezegend met elke geestelijke zegening. De stoffelijke zegeningen worden weliswaar gepredikt, maar wat God gegeven heeft is geestelijke zegening in de hemel. Al wat erachter steekt zou ten goede gebruikt worden, namelijk voor de opbouw van het leven van Abraham.

Het vat is leeg, de wijn is op (Haran);
Het vat wordt gevuld met water (Nahor);
Het water wordt wijn (Abraham).

Dat dode vat wordt toch weer gebruikt. Ze zaten weliswaar niet verlegen om water, maar doordat dat water tot geloof komt, verandert het in wijn. Nieuwe wijn in oude zakken dus.

Wordt vervuld met de Geest (Ef. 5: 18). Daar hoeven we niet om te bidden, want als gelovige heb je die Geest ontvangen. Kom tot geloof en de Heer geeft je die Geest. Niet vragen om vervulling, maar zelf vullen. Het is je eigen verantwoordelijkheid! Hoe word je vervuld met de Geest? Door het Woord van Christus, dat rijkelijk in ons zou wonen

Al die voorbeelden zijn gestoeld op het geloof in de toekomst. Welke woning we hier ook hebben, het is tijdelijk, want wij zijn hier tijdelijk.

Jiska (Sarah) = zien, vooruitzien, zien op, waarnemen van de toekomst. Een zieneres dus. Zij zag vooruit en in haar toekomst werd ze alsnog een vorstin (Sarah). Via Abraham kreeg ze deel aan het eerstgeboorterecht van Abraham. Abraham was een vorst Gods en Sarah kreeg daar deel aan.

Nahor zorgt voor de erfgenamen van Haran.
Nahor = snurker, impliciet iemand die slaapt.

Nahor is de slapende tak van de familie, degene die wakker gemaakt moet worden als er iets verkeerd dreigt te gaan. Dat is een beeld van de wedergeboren mens die beschikbaar moet zijn voor de geestelijke dingen, de echte dingen van het geloof. Onze oude mens slaapt op de achtergrond; daar is hij functioneel.

Omhelsd = aangenomen.

Beleden = niet alleen met hun mond, maar ook met hun wijze van leven.

- 14 Want die zulke dingen zeggen, betonen duidelijk, dat zij een vaderland zoeken.

Dat ze onderweg zijn naar hun vaderland en definitieve bestemming.

- 15 En indien zij aan dat *vaderland* gedacht hadden, van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben, om weder te keren;

Alsof ze op vakantie waren. Er is maar één volk dat zwerft: Israël, inclusief uiteraard het Joodse volk. Zij trekken het liefst naar het westen. De Scyten deden dat al. Met huifkarren trokken de pioniers naar het westen, altijd maar onderweg, als vreemdelingen en bijwoners. Wij hebben geen thuis, want wij verwachten een ander vaderland.

- 16 Maar nu zijn zij begerig naar een beter, dat is, naar het hemelse vaderland. Daarom schaamt God hunner niet, om hun God genaamd te worden; want Hij had hun een stad bereid.

Aan ons is niet Kanaän beloofd, maar een beter vaderland, namelijk de hemel. Abraham gaat echter niet naar de hemel, Izak, Jakob en David evenmin. De hemel is niet het hiernamaals. Dat een mens naar het hiernamaals gaat is kenmerkend voor alle religies. Dat is het niet. De hemel is de hemel die van ouds is en daarom ook het hiernamaals. Het hiernamaals is in principe de nieuwe aarde, want de mens is bestemd om op de aarde te wonen. De grote uitzondering daarop is de Gemeente, de eerstgeborene. Immers, alle eerstgeborenen, alle eerste vrucht is voor de Heere en dus niet bestemd voor de aarde. Het eerstgeborene wordt voor het aangezicht van God gebracht; dat is in de hemel.

Hebr. 12: 18 **Want gij zijt niet gekomen tot den tastelijken berg,** en het brandende vuur, en donkerheid, en duisternis, en onweder,

- 19 En tot het geklank der bazuin, en de stem der woorden; welke die ze hoorden, baden, dat het woord tot hen niet meer gedaan zou worden.
- 20 (Want zij konden niet dragen, hetgeen er geboden werd: Indien ook een gedierte den berg aanraakt, het zal gestenigd of met een pijl doorschoten worden.
- 21 En Mozes, zo vreselijk was het gezicht, zeide: Ik ben gans bevreesd en bevende).
- 22 **Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen;**
- 23 **Tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen;**
- 24 **En tot den Middelaar des nieuwen testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel.**

Wij hebben dus hemels burgerschap ontvangen.

De eersten die wedergeboren worden (de Gemeente) krijgen eerstgeboorterecht. Dat is het eerste resultaat van het werk van Christus. Dat resultaat wordt beschouwd als Zijn loon. Dat loon, wij, gáát niet naar de hemel, maar ís daar al. Wij zijn met Hem in de hemel gezet (Ef. 2: 6). Daarom zouden we ook zoeken en bedenken de dingen die boven zijn. Daar is ons leven, niet hier op de aarde.

Dat burgerschap maakt ons vreemdeling op aarde. Hij heeft ons getrokken tot Zijn wonderbaar licht.

Wij zijn geroepen tot zoonstelling (zie Ef. 1: 5 en Rom. 8: 15).

Christus is de Eerstgeborene van de Gemeente en als wij tot Zijn lichaam behoren, dan zijn we daardoor automatisch ook eerstgeborenen. Die hebben een erfenis.

Wij zijn gezegend met elke geestelijke zegening in de hemel; wij zijn één plant met Hem geworden. Daarom zijn we erfgenamen van Abraham geworden. Hij is de vader van alle gelovigen.

- Openb. 1: 4 Johannes aan de zeven Gemeenten, die in Azië zijn; genade zij u en vrede van Hem, Die is, en Die was, en Die komen zal; en van de zeven geesten, die voor Zijn troon zijn;
- 5 En van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste der koningen

der aarde. Hem, Die ons liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed.

6 En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, *zeg ik*, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.

De Gemeente valt niet buiten de lijn van de geschiedenis van Israël. Het Nieuwe Verbond is aan Israël beloofd, maar er staat niet dat het daardoor niet voor de heidenen bestemd is. In Abraham zouden immers alle geslachten der aarde gezegend worden.

God heeft de beloften niet aan de Joden vervuld, maar aan ons die geloven. Wij zijn dat koninklijk en priesterlijk volk. Dat gaat niet over de Joden. De functie van het uitverkoren volk is te verkondigen de deugden Desgenen, Die ons uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht (1 Petr. 2: 9).

Bij God is er geen aanneming des persoons. Omdat Abraham geloofde, werd hem dat tot gerechtigheid gerekend. Maar hoezo hebben wij daar wat aan? Abraham was niet zomaar iemand. In zijn dagen vertegenwoordigde hij de hele mensheid. In hem werd de hele mensheid aangesproken. Als God zijn geloof tot rechtvaardigheid rekt, dan rekt Hij dus het geloof van de hele mensheid tot rechtvaardigheid. Datzelfde zien we bij Noach, enige generaties voor Abraham. Daarna heeft David het erover. Ook hij stond in zijn dagen voor de hele mensheid. Het gaat dus niet zomaar over iemand.

Als er al ooit een gelovige op aarde was, dan is dat Jezus van Nazareth, Die op grond van Zijn geloof begenadigd werd. De Bijbel leert dat Hij in diezelfde lijn stond, als Zoon des mensen. Of Hij nu zondig was of niet, daar gaat het niet over. Hij droeg in ieder geval de zonden van heel de mensheid. De zondaar zou voor eeuwig sterven. Hoe kan het dan dat, als Hij voor onze zonden stierf, toch leeft? Dat kan alleen op grond van Zijn geloof. Kortom, wie je ook bent en wat je ook op je kerfstok hebt, je kunt ondanks wat of wie je bent altijd bij de Heer terecht. Je moet leren niet meer om te zien en af te zien van jezelf. Alleen geloven in de Heer. Om de oude mens kun je lachen, want wie we ook waren, we zijn nu kinderen Gods, bovendien kinderen met eerstgeboorterecht. Daardoor zijn wij gemaakt tot koningen en priesters en zien uit naar de erfenis die voor ons is weggelegd in de hemel en bewaard wordt door de heilige Geest.

Melchizédek

In Genesis 14 krijgt Abraham een ontmoeting met iemand van wie we daarna in het Oude Testament nooit meer iets horen, behalve dan nog in Psalm 110.

Hij kwam bij wijze van spreken als mosterd na de maaltijd, hoewel het andersom was, want hij bracht juist de maaltijd. Daarvóór is er echter nog van alles aan de hand.

Gen. 14: 1 En het geschiedde in de dagen van Amrafel, den koning van Sinear, van A'rioch, den koning van Ellasar, van Kedor-Laómer, den koning van Elam, en van Tideal, den koning der volken;

Koning der volken = koning van gojim.

Al deze namen komen voor op de opgegraven kleitabletten uit het Midden Oosten. Die koningen brengen je in ieder geval in Mesopotamië, waar de familie van Abraham vandaan kwam. Die koningen trokken op naar het gebied waar Abraham en Lot woonden en nemen onder anderen Lot gevangen. Als Abraham hier lucht van krijgt, jaagt hij ze achterna met een groepje van slechts 318 mannen, tot aan Damaskus toe.

14 Als Abram hoorde, dat zijn broeder gevangen was, zo wapende hij zijn onderwezenen, de ingeborenen van zijn huis, driehonderd en achttien, en hij jaagde hen na tot Dan toe.

15 En hij verdeelde zich tegen hen des nachts, hij en zijn knechten, en sloeg ze; en hij jaagde hen na tot Hoba toe, hetwelk is ter linkerhand van Damaskus.

Hoba ligt een paar kilometer bij Damaskus vandaan.

Dit waren de verzamelde legers van Mesopotamië, uit het uiteengevallen rijk van Sargon. Hoewel dat rijk uiteengevallen was in meerdere rijken, treden ze hier op als een soort federatie van volken.

Eén van die koningen kennen we als Hammurabi: Amrafel. Hij is beroemd vanwege zijn wetten en door de hoogstaande cultuur in zijn rijk. Het gaat hier dus niet om zomaar een paar onbeduidende koninkjes, maar om 'grote jongens' en grote rijken.

Gen. 14: 2 Dat zij krijg voerden met Bera, koning van Sódóm, en met Birsa, koning van Gomórra, Sinab, koning van A'dama, en Seméber, koning van Zeboïm, en den koning van Bela, dat is Zoar.

3 Deze allen voegden zich samen in het dal Siddim, dat is de Zoutzee.

Dat dal staat nu vol water: de Zoutzee = de Dode Zee. Die was er toen nog niet, want die ontstond pas na de verwoesting van Sódóm en Gomórra.

- 4 Twaalf jaren hadden zij Kedor-Laómer gediend; maar in het dertiende jaar vielen zij af.

Kedor-Laómer had kennelijk de leiding en zo te zien waren die vijf stadstaten inmiddels twaalf jaar schatplichtig aan hem. In het dertiende jaar komen die staten in het dal van Siddim in opstand tegen Kedor-Laómer, maar hij komt verhaal halen.

Deze Kedor-Laómer komt uit het gebied waar Haran stierf. Hij meldt zich in het gebied waar Abraham nu woont en probeert dat in bezit te nemen. Sterker nog, ze nemen Lot mee, die in zekere zin het hoofd van de familie is. De wereld claimt de oude mens. Een paar generaties eerder was Nimrod de koning van Sinear (zie Gen. 10: 8 – 11). In Genesis 14 claimt de koning van Sinear de wereld van Abraham. Wij worden beheerst en geregeerd door de satan, die ons ook probeert mee te nemen.

Abraham brengt een leger op de been.

- 15 En hij verdeelde zich tegen hen des nachts, hij en zijn knechten, en sloeg ze; en hij jaagde hen na tot Hoba toe, hetwelk is ter linkerhand van Damaskus.

Ze zullen wel een hoop kabaal gemaakt hebben (denk aan Gideon).

- 16 En hij bracht alle have weder, en ook Lot zijn broeder en deszelfs have bracht hij weder, als ook de vrouwen, en het volk.

De grote tegenstander wordt door een wonder overwonnen. Als dat allemaal achter de rug is staat er heel laconiek:

- 18 En Melchizédek, koning van Salem, bracht voort brood en wijn; en hij was een priester des allerhoogsten Gods.

Hij was Abraham de baas. Melchizédek was koning en hogepriester. Op zich niets bijzonders, want dat was te doen gebruikelijk. Alleen onder Israël werden die functies gescheiden.

- 19 En hij zegende hem, en zeide: Gezegend zij Abram Gode, den Allerhoogste, Die hemel en aarde bezit.
20 En gezegend zij de allerhoogste God, Die uw vijanden in uw hand geleverd heeft! En hij gaf hem de tiende van alles.

Abraham wordt gezegend en geeft tienden aan Melchizédek. Hij stelt zich ondergeschikt op aan Melchizédek. Vreemd, want Abraham was de hoogste mens op aarde.

Ze zeggen wel dat Melchizédek Sem was. Hij was koning van Salem. Salem moet dan Jeruzalem voorstellen. Maar waarom is deze koning dan niet onderworpen aan de koningen in Mesopotamië?

Jeruzalem heet pas Jeruzalem in de dagen van David. Dat is 1000 jaar later. Toentertijd heette de stad Jebus.

Jeruzalem = stad van vrede. De naam hoort bij de stichting van het koninkrijk van David en is daarom ook profetisch.

Omdat er maar Eén is aan wie Abraham zich hoefde te onderwerpen, namelijk de Heer, moet Melchizédek daarom wel de Heer Zelf geweest zijn. Het is ook bepaald geen koninklijke taak om brood en wijn voort te brengen.

Hier wordt er verder niets meer over gezegd. Zijn naam wordt alleen nog een keer in Psalm 110 genoemd. Wat de ordening van Melchizédek inhoudt weten we dan nog helemaal niet. Priester van de allerhoogste God werd ook pas een instelling sinds het volk Israël de wet ontving.

Wie is dus deze Melchizédek? Dat vinden we in de Hebreeënbrieff.

Paulus doet 6 hoofdstukken lang moeite om te vertellen hoe het met die Melchizédek zit. Iedere keer neemt hij aanloopjes, maar vertelt het niet. Pas aan het einde van hoofdstuk 5 zegt Paulus dat hij niet de aardse dingen moet vertellen, maar de hemelse.

Hebr. 5: 5	Alzo heeft ook Christus Zichzelven niet verheerlijkt, om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.
6	Gelijk Hij ook in een andere <i>plaats</i> zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek.
7	Die in de dagen Zijns vleses, gebeden en smekingen tot Dengene, Die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreze.
8	Hoewel Hij de Zoon was, <i>nochtans</i> gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden.
9	En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden;
10	En is van God genaamd een Hogepriester, naar de ordening van Melchizédek.

- 11 Van Denwelken wij hebben vele dingen, en zwaar om te verklaren, te zeggen, dewijl gij traag om te horen geworden zijt.

De strekking van deze brief is dat we niet meer onder de wet leven, maar onder de genade. Wij leven niet meer onder het Oude Verbond, maar onder het Nieuwe, niet onder de hogepriester van het Oude Verbond, maar onder de Hogepriester van het Nieuwe Verbond.

Men wil wet, maar is daarvan verlost. Daarom moet men zonder wet leren leven. Dat moet je inderdaad leren. Wet is namelijk voor kinderen. Om daar los van te komen hebben we de puber uitgevonden, die door zijn gedrag leert uiteindelijk volwassen te worden. De volwassen mens kan z'n eigen beslissingen nemen en heeft geen wet meer nodig. Daarom zijn er ook zo weinig volwassenen, omdat de meeste mensen geen beslissingen durven nemen en dat overlaten aan bijvoorbeeld de vakbond.

Paulus moet ook iedere keer weer opnieuw beginnen.

- Hebr. 6: 1 Daarom, nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren; niet wederom leggende het fundament van de bekering van dode werken, en van het geloof in God,
- 2 Van de leer der dopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der doden, en van het eeuwig oordeel.

Hij moet nu toch maar eens beginnen over de positie van Christus en wat Hij tegenwoordig voor een werk doet. Meestal wordt door de kerk, vooral in de geloofsbelijdenissen, Zijn tegenwoordige werk overgeslagen. Hij doet nu echt niets voor de Joodse Staat, ook niet nu die staat inmiddels weer op de kaart staat. Sterker nog, Hij zal een oordeel over de Joodse Staat brengen (Zach. 14: 1, 2). Men heeft geen idee wat Christus momenteel doet.

Velen vinden Hebreeën een moeilijk boek. Maar waarom? Dat staat erin; omdat men traag van hart geworden is.

- 4 Want het is onmogelijk, dengenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geesten deelachtig geworden zijn,
- 5 En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw,
- 6 En afvallig worden, *die, zeg ik*, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken.

We gaan nu verder tot de volwassenheid. Je kunt wel wedergeboren zijn en de hemelse gave gesmaakt hebben enzovoort, maar als je dat loslaat, dan ben je niet verder dan bij de dood van de Heere Jezus. Dan kruisig je Hem iedere dag weer opnieuw. Het grootste deel van het christendom kent een kruis met een corpus erop.

Paulus zegt dat als iemand het Evangelie kent en dat loslaat, dan valt er niets meer te zeggen. Dan is hij afvallig. Paulus vindt het zonde van zijn tijd om dan weer opnieuw te beginnen. Als hij niet wil, is het ondoenlijk zo iemand opnieuw te bekeren.

20 Daar de Voorloper voor ons is ingegaan, *namelijk* Jezus, naar de ordening van Melchizédek, een Hogepriester geworden zijnde in der eeuwigheid.

De hogepriester gaat op Grote Verzoendag het heilige der heiligen binnen, om daar verzoening te doen voor het volk. Na Zijn opstanding ging Christus als Hogepriester naar de ordening van Melchizédek het heilige der heiligen binnen, namelijk de hemel, ook om daar verzoening te doen voor de zonden van Zijn volk, de Gemeente. Hij is daar nog steeds en dus is het ook nog steeds Grote Verzoendag.

Wat betekent dat dan, Hogepriester naar de ordening van Melchizédek? En wie is deze Melchizédek?

Hebr. 7: 1 Want deze Melchizédek was koning van Salem, een priester des allerhoogsten Gods, die Abraham tegemoet ging, als hij wederkeerde van het slaan der koningen, en hem zegende;

Dit is in het kort de geschiedenis uit Genesis 14.

2 Aan welken ook Abraham van alles de tienden deelde; die vooreerst overgezet wordt, koning der gerechtigheid, en daarna ook was een koning van Salem, hetwelk is een koning des vredes.

Melchizédek = koning der gerechtigheid en koning des vredes.

De naam en de titel, of beide titels. De Bijbel zegt dat je de namen moet vertalen en dan heb je de titels.

3 Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch beginsel der dagen, noch einde des levens

hebbende; maar den Zoon van God gelijk geworden zijnde, blijft Hij een Priester in eeuwigheid.

Wie kan dat nu zijn? Die dan ook nog koning der gerechtigheid is en vredevorst! Dat is niet Sem, maar de Heer Zelf. Hij stelt Zich voor onder die naam. Abraham liet zich niet bedotten, want hij herkende Hem meteen, net als die andere keer toen hij de Heer ontmoette. Toen de Heer aan Jozua verscheen, moet hij het eerst nog vragen; Mozes ook, maar voor Abraham was het meteen duidelijk.

Jozua en Mozes leefden onder de wet en waren bedekt. Daardoor wisten zij het niet. Lot zag het ook niet; hij had oog voor de wereld.

Lot = sluier.

De Zoon van God gelijk geworden = Zo ziet de Zoon van God, de Messias, eruit. Hij is de Engel des Heeren, niet de Engel van de Heer, maar dé Engel, namelijk de Heer.

God is zonder gedaante, maar Hij presenteert Zich in een gedaante en die draagt de Naam, namelijk Jehovah. Als Hij hier als Melchizédek verschijnt, dan wordt dat een Theofanie genoemd, of een Christofanie, een voorverschijning van Christus: 'Eer Abraham was, ben Ik'.

Tegen Abraham zegt Melchizédek dat Hij de Vorst des Vredes is. Abraham herkende Hem en gaf Hem prompt de tienden.

Vóórdat er een Aäronitische priesterschap wordt ingesteld worden we geconfronteerd met een priester van de allerhoogste God. Daarnaast heeft ook Levi tienden aan Melchizédek betaald, want hij nog in de lenden van Abraham was toen die de tienden gaf. Dit betekent dat het Aäronitisch priesterschap lager is dan het priesterschap naar de ordening van Melchizédek.

- 4 Aanmerkt nu, hoe groot deze geweest zij, aan denwelken ook Abraham, de patriarch, tienden gegeven heeft uit den buit.

Hij moet dus wel héél groot geweest zijn.

- 5 En die uit de kinderen van Levi het priesterdom ontvangen, hebben wel bevel om tienden te nemen van het volk, naar de wet, dat is, van hun broederen, hoewel die uit de lenden van Abraham voortgekomen zijn.
- 6 Maar hij, die zijn geslachtsrekening uit hen niet heeft, die heeft van Abraham tienden genomen, en hem, die de beloftenissen had, heeft hij gezegend.

- 7 Nu, zonder enig tegenspreken, hetgeen minder is, wordt gezegd van hetgeen meerder is.
- 8 En hier nemen wel tienden de mensen, die sterven, maar aldaar *neemt ze* die, van Welken getuigd wordt dat Hij leeft.

De priesters uit Levi hebben het recht om tienden van het volk te ontvangen, maar de plicht om tienden aan Melchizédek te geven.

- 9 En, om zo te spreken, ook Levi, die tienden neemt, heeft door Abraham tienden gegeven.

Er is hier sprake van hiërarchie, van rangorde.

- 10 Want hij was nog in de lenden des vaders, als hem Melchizédek tegemoet ging.
- 11 Indien dan nu de volkomenheid door het Levietische priesterschap ware (want onder hetzelfde heeft het volk de wet ontvangen), wat nood was het nog, dat een ander priester naar de ordening van Melchizédek zou opstaan, en die niet zou gezegd worden te zijn naar de ordening van Aäron?

Als het onder Aäron allemaal in orde was, waarom moest het priesterschap dan zo nodig veranderd worden?

Veranderen = vervangen, verwisselen.

- 12 Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.

Wet en priesterschap vormen één geheel, het Oude Testament. Als het priesterschap vervangen moet worden, dan impliceert dit dat de wet ook vervangen moet worden.

- 13 Want Hij, op Wien deze dingen gezegd worden, behoort tot een anderen stam, van welken niemand zich tot het altaar begeven heeft.

De Heere Jezus behoort tot de stam van Juda. Daaruit is nog nooit iemand priester geworden.

- 14 Want het is openbaar, dat onze Heere uit Juda gesproken is; op welken stam Mozes niets gesproken heeft van het priesterschap.
- 15 En *dit* is nog veel meer openbaar, zo er naar de gelijkenis van Melchizédek een ander priester opstaat:
- 16 Die *dit* niet naar den wet des vleselijken gebods geworden is, maar naar de kracht des onvergankelijken levens.
- 17 Want Hij getuigt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek.

Het punt is dat dat priesterschap een eeuwig priesterschap is. De Priester van dat priesterschap moet dus eeuwig leven hebben. Als Melchizédek dus Priester was naar de ordening van Melchizédek, dan moet Hij nog leven en kan dus niet vervangen worden door iemand uit de stam van Juda of Levi. Als dan de Heere Jezus Christus aangesteld wordt tot Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, dan kun je niet anders concluderen dan dat Hij Melchizédek is.

Krachtens = naar de kracht van.

- 18 Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheids en onprofijtelijkheids wil;

Er is daarmee een einde aan de wet gekomen. Maar de wet is toch heilig, goed en rechtvaardig? Ja, maar ook zwak en onprofijtelijk.

- 19 Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken.

Als je tot de volmaaktheid wil voortvaren, dan moet je van de wet af. Tot God genaken = naderen tot God = offeren = God wat aanbieden.

- 20 En voor zover het niet zonder eedzwering *is geschied*, (want genen zijn wel zonder eedzwering priesters geworden;
- 21 Maar Deze met eedzwering, door Dien, Die tot Hem gezegd heeft: De Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek).

Dat is een citaat uit Psalm 110: 4. Dat priesterschap is tot stand gekomen met eedzwering en staat dus in rangorde boven dat zonder eedzwering.

- 22 Van een zoveel beter verbond is Jezus Borg geworden.
23 En genen zijn wel vele priesters geworden, omdat zij door den dood verhinderd werden altijd te blijven;

Deze Priester naar de ordening van Melchizédek is maar Eén, terwijl het er onder het Oude Verbond een heleboel waren. Zij gingen steeds dood en konden daardoor niet blijven. Het was dus niet de bedoeling dat ze zouden sterven, maar dat lukte helaas niet. Dat is meteen een illustratie van de gebrekkigheid van het Oude Verbond.

Deze Jezus is onze Hogepriester en moest een offer brengen. Hij heeft Zichzelf geofferd. Hij deed dat niet aan het kruis, want het kruis is de slachtbank. Hij is ook pas Hogepriester sinds Zijn opstanding. Dit impliceert dat toen Hij op aarde was helemaal geen Priester kon zijn. Als Hij dus als Hogepriester een offer gebracht heeft, dan was dat niet aan het kruis. Hij bracht dat offer na Zijn opstanding.

- Hebr. 10: 1 Want de wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken, kan met dezelfde offeranden, die zij alle jaren geduriglijk opofferen, nimmermeer heiligen degenen, die daar toegaan.
2 Anderszins zouden zij opgehouden hebben geofferd te worden, omdat degenen, die den dienst pleegden, geen geweten meer zouden hebben der zonden, eenmaal gereinigd geweest zijnde;
3 Maar *nu geschiedt* in dezelve alle jaren weder gedachtenis der zonden.
4 Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme.

Het gaat hier over het offer van de Hogepriester naar de ordening van Melchizédek, tegenover de offers van de hogepriesters van het Oude Verbond. Als de zonden op Grote Verzoendag echt weggenomen zouden zijn, dan zou het jaar daarop geen Grote Verzoendag meer nodig zijn. Het belijden van je zonden werkt ook niet echt. Hij heeft ze weggedaan, maar bij belijden breng je ze weer in herinnering.

- Hebr. 10: 5 Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid;
- 6 Brandofferen en *offer* voor de zonde hebben U niet behaagd.
- 7 Toen sprak Ik: Zie, Ik kom (in het begin des boeks is van Mij geschreven), om Uw wil te doen, o God!
- 8 Als Hij te voren gezegd had: Slachtoffer, en offerande, en brandoffers, en *offer* voor de zonde hebt Gij niet gewild, noch hebben u behaagd (dewelke naar de wet geofferd worden);
- 9 Toen sprak Hij: Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God! Hij neemt het eerste weg, om het tweede te stellen.

In Zijn eerste komst droeg Hij de zonden der wereld. Daarmee had Hij het zondeprobleem opgelost. Dat was Zijn komst in vernedering. Na drie dagen stond Hij op uit de doden en zei: 'Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God!'. Daarop zei God: 'Gij zijt Mijn Zoon'. De Heere Jezus Christus bood Zich dus aan. Hij offerde Zijn lichaam. Hij had Zich voor de volle 100 % beschikbaar gesteld. God had toen een job voor Hem. Hij werd het Hoofd van de Gemeente. Bovendien werd Hij Priester in der eeuwigheid.

Als de Bijbel spreekt over het offer van Christus, dan gaat het over Zijn opstanding, als Hoofd van de Gemeente.

De Heere Jezus stond op uit de dood en komt hier terug op aarde. Maria mag Hem nog niet aanraken. Daarna promoveerde Hij naar de hemel.

Dat zijn drie fasen:

1. Zijn dood;
2. Zijn opstanding;
3. Zijn opvaring naar de hemel.

Zijn dood = Haran; die is dood;

Zijn opstanding = Nahor; dood, maar toch levend hier op aarde;

Zijn opvaring = Abraham.

Melchizédek verschijnt na de strijd. Fundamenteel is die strijd gestreden op Golgotha. Daarna komt Melchizédek.

- 9 Toen sprak Hij: Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God! Hij neemt het eerste weg, om het tweede te stellen.
- 10 In welken wil wij geheiligd zijn. Door de offerande des lichaams van Jezus Christus, eenmaal *geschied*.

Eenmaal = once and for all.

Er veranderde niets meer. Hij offerde Zichzelf. Dat was naar Gods wil.

In welken wil wij geheiligd zijn = wij hebben daar deel aan. Sinds wij aan dat lichaam zijn toegevoegd, zijn wij geofferd. Daardoor zijn wij gewijd aan de dienst aan God. Dat verklaart waarom wij priesters zijn. Wij hebben daar geen keuze in gehad. Maar heb nu niet het lef je alsnog onder de wet te stellen en onder het Oude Verbond, want daarmee doe je het Nieuwe Verbond teniet.

Christus is het Hoofd van Zijn volk. Of wij daarbij horen bepalen we zelf, door tot geloof te komen. Zijn Hogepriesterlijke functie is een functie ten behoeve van Zijn volk. De verzoening van de zonden is voor de zonden van Zijn volk. Hij bestrijdt onze zonden niet, maar neemt ze weg.

Hebr. 9: 14 Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door den eeuwiggen Geest Zichzelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levenden God te dienen?

Leven uit genade houdt ons klein. We hoeven niet bewust extra te zondigen, maar Hij reinigt ons wel van alle zonden, zodat wij in staat zijn de levende God te dienen.

Aan onszelf valt niets te verbeteren. Daarom reinigt Hij onze gewetens. Dat scheelt een heleboel, want dan hoeven we niet steeds aan die zonden te denken. Niets kan ons scheiden van de Heer. Hij ziet ons in Christus.

Hij reinigt de Gemeente en doet dat door het bad des waters, namelijk door Zijn Woord (Ef. 5: 26). Je zou Zijn Woord overdenken, in plaats van jezelf. Dat is allemaal shit. Negeer het; Haran is dood. Dat is de oude mens. Weg ermee! Je hoeft Mesopotamië niet te besturen, maar kom eruit en Hij stuurt je wel ergens heen. Daar zou je op vertrouwen. Vervolgens bied je jezelf aan voor de dienst aan God.

Rom. 12: 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige, *en* Gode welbehagelijke offerande, *welke is* uw redelijke godsdienst.

2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds (je denken), opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke, en volmaakte wil van God zij.

Wij bieden onszelf aan. Moeten we dan tienden betalen? Nee hoor, maar je geeft je al, alles. Wij hebben het oude leven op de achtergrond. Dat leven wordt levend gemaakt voor de dienst aan Abraham, de nieuwe mens.

We beginnen met ons leven aan Hem ter beschikking te stellen. God zorgt dan vervolgens wel voor dat lichaam. Dan eten we van het altaar. Wat op het altaar gebracht wordt is voor de Heer, maar de Heer biedt het vervolgens aan aan Zijn personeel. Hij zorgt voor hen. Al wat Hij ons geeft is een bijdrage voor de Dienst aan Hem. Dat geeft ons leven inhoud.

Je komt niet maar tot de Gekruisigde, maar knielt daar even. Dan sta je op als Nahor en heb je een positie in de hemel.

Hij geeft ons leven, brood en wijn, als uitbeelding van Zijn actieve leven tot verheerlijking des Vaders. Wij eten van de tafel des Konings. We worden door de Koning onderhouden en maken deel uit van Zijn hof. Voor de rest van ons leven zijn wij priesters.

Wij mogen en kunnen met vrijmoedigheid tot Hem gaan, ver voorbij het brandofferaltaar en het wasvat. Wij mogen voor Zijn aangezicht staan, voor de troon der genade, om ons daar aan te bieden voor Zijn dienst.

Hij reinigt onze levens en wat er ook gebeurt hier op aarde, wij zijn bij Hem geborgen. We mogen uitzien naar een geweldige toekomst, net als de aartsvaders. Wij mogen steeds meer begrijpen van Zijn werk, want als we aan Zijn voeten zitten, dan leidt Hij ons in heel de waarheid en leren we heel Zijn heilsplan kennen.

We zijn verlost uit Ur. De dagen die overig zijn in het vlees zal Hij ons heiligen en roepen, als we tenminste waardig de roeping wandelen waarmee we geroepen zijn. Dan zal Hij een werk in ons volbrengen door de rijkdom van Zijn genade en om Christus wil. Amen